

57.7

1960

MISLI

IX.

Julij

LETO

Štev. 7.

MISLI

(Thoughts)

Mesečnik za versko
in kulturno življenje
Slovencev v Avstraliji

★

Ustanovljen leta
1952

★

Urejuje in upravlja
P. Bernard Ambrožič
O.F.M.
Tel.: FA 7044

★

Naročnina £ 1-0-0
letno se
plačuje vnaprej

★

Naslov: MISLI
66 Gordon St.,
Paddington, N.S.W.

★

Tisk: Mintis Pty. Ltd.,
Fredbert St., Leichhardt,
Sydney. Tel. WB 1758

KOLEDAR

Julij — Mali srpan

- 1 P Presv. Resnja Kri
- 2 S Obiskovanje Mar.
- ★ 3 N 4. pobinkoštna
- 4 P Leon II.
- 5 T Ciril in Metod
- 6 S Tomaž More
- 7 Č Vilibald
- 8 P Elizabeta Portug.
- 9 S Veronika
- ★ 10 N 5. pobinkoštna
- 11 P Olga, Pij I.
- 12 T Mohor in Fortun.
- 13 S Anaklet
- 14 C Bonaventura
- 15 P Henrik
- 16 S Karmelska Mati Božja
- ★ 17 N 6. pobinkoštna,
- 18 P Kamil Lelski
- 19 T Vincencij Pavlan.
- 20 S Jeronim Emil.
- 21 Č Danilo, Prakseda
- 22 P Magdalena
- 23 S Apolinarij
- ★ 24 N 6. pobinkoštna
- 25 P Jakob, apostol
- 26 T Ana, mati M.D.
- 27 S Pantaleon
- 28 Č Viktor, Nazarij
- 29 P Marta, Feliks
- 30 S Abdon, Julita
- ★ 31 N 8. pobinkoštna

ČE SE PRESELITE, sporočite:

Prejšnji naslov

Sedanjji naslov

Ime in priimek

ZA AVGUSTOVTO STEVILKO

sprejema urednik prispevke
do 20. julija. Upoštevajte!

KNJIGE DOBITE PRI "MISLIH"

VEČNOST IN ČAS — £ 1-0-0.

Izbrani spisi umrlega dr. Odarja. Poučni in razmišljajoči članki. Zelo priporočljivo.

LJUBLJANSKI TRIPTHI — £ 1-0-0.

To izredno povest imamo spet v zalogi. Priporočamo.

S O C I O L O G I J A. — 3 zvezki po £ 1-0-0.

Odlično delo dr. Ahčina, že večkrat priporočeno. Tudi o tej knjigi je v februarju z veliko ljubeznijo napisala oceno ga. Pavla.

MOJ ČAS IN MOJ SVET. — £ 1-10-0.

Zbirka črtic izpod peresa še živečega pisatelja Ivana Preglja. Le nekaj izvodov je še dobiti.

JUŽNI KRIŽ. — 12 šil.

Pesmi Neve Rudolfove.

GORJANČEV PAVLEK. — £ 1-0-0.

Pravljica domovinska povest znanega mladinskega pisatelja Mischa Kunkiča. Pravljica je izložena na srečanju Slovenskega književnega društva v Novem mestu.

SOCIALNA EKONOMIJA. — £ 1-10-0.

Najnovejša knjiga dr. Ahčina. Vse povsod naletala na nad vse navdušen sprejem.

SLOVENIA IN EUROPEAN AFFAIRS. £ 1-0-0.

Smo prejeli novo zalogu in knjigo zelo priporočamo.

TRI ZAOBLJUBE. — Krasna povest, spisal Janez Jalen. — 10 šil.

SLOVEN IZ PETOVIE. — Velezanimiva povest, spisal Stanko Cajnar. — 10 šil.

DNEVI SMRTNIKOV. — Izbrane novele, Izdaja Sl. Kult. Akcije v Argentini £ 1-0-0

BARAGO NA OLTAR! — £ 0-10-0.

Ves pomen Baragov in vse delo za njegovo oltarno čast je popisano v tej knjigi.

PO SVETILI POTI. Povestna knjiga dr. Franca Štuka. Izdaja Slovenskega književnega društva v Novem mestu.

LETÖ IX.

JULIJ, 1960

STEV. 7.

PO STOPINJAH SVETIH BRATOV CIRILA IN METODA

KDO OD NAS SE NE BO SPOMNIL PRAZNIKA sv. Cirila in Metoda na dan 5. julija? Kdo ne bo s hvaležnim srcem počastil spomina naših dveh verskih in narodnih apostolov? Sveta brata sta našim prednikom postala to in še več — čeprav sta bila po rodu Grka. Nikoli jima ne moremo biti dovolj hvaležni, nikoli ne smemo pozabiti, kakšno dragoceno dediščino sta nam zapustila.

Pa ob spominu nanju mislimo še na druge velike slovenske može.

Kakih tisoč let po Cirilu in Metodu smo imeli Slovenci spet dva velika moža, ki sta oživila v sebi in skušala oživiti v narodu pristnega duha svetih bratov. Ta duh ju je vodil čudno dosledno po stopinjah prvih dveh slovenskih apostolov.

Anton Martin Slomšek in Friderik Baraga!

Slomšek je s polno zavestjo, da hoče posneti zgled velikih bratov, postal Slovencem vse tisto, kar sta jim bila Ciril in Metod tisoč let poprej. Da je s svojim delovanjem sledil njima, priča že samo dejstvo, da je ustanovil Apostolstvo sv. Cirila in Metoda za versko zedinjenje vseh Slovanov. Šlo mu je v prvi vrsti za duhovni blagor naroda, pa ni opustil dela za narodno prebujo ljudstva niti ne njegove obrambe pred močnejšimi in nasilnimi tujci. Tudi on je videl v verskem zedinjenju vsega slovanstva pod papežem nepremagljiv most, ki naj bi vezal Vzhod in Zahod, kakor si je bil stvar zamislil veliki Metod v časih kneza Koclja v Blatenskem gradu.

Baraga! Nimamo dokumentnih dokazov, da je zavestno stopil na veliko pot svetih bratov. Ne ve-

mo, če mu je lebdel pred očmi njun svetli zgled. Lahko mu je navdihnenje prišlo od drugod, ne ob razmišljanju življenja in dela obeh Slomškovih vzornikov.

Pa naj bo tako ali tako — v nekem smislu jima je Baraga še vse bolj podoben kot Slomšek.

Ciril in Metod sta bila Grka, pa sta v gorečnosti za rešitev duš postala — Slovenca! Baraga je bil Slovenec, pa je v gorečnosti za duše postal — Indijanec! Kakor sta se Ciril in Metod borila za večni in časni blagor Slovencev, tako se je Baraga boril za svoje Indijance. V nekem smislu je svoja vzornika še prekosil.

Ciril in Metod sta sestavljala slovensko abecedo in spisovala slovenske knjige. Nič pa ni znano, da bi bila istočasno pisala knjige za Grke. Baraga si je naložil ogromno slovstveno delo za Indijance, pa je istočasno našel čas v ameriških pragozdih, da je pisal knjige za Slovence! V svojih okoliščinah ni mogel postati Slovencem to, kar jim je postal Slomšek. Da mu pa gre pravica do enake časti kot onim trem, mora biti jasno vsakomur, kdor pozna njegovega duha in njegovo delo. Če ne delo samo, duh, ki mu je delo navdihoval, ga do neke mere dviga nad vse tri.

Škof Friderik Baraga je izredna dika našega naroda in je nič več kot prav, da ob spominu sv. Cirila in Metoda osvežimo tudi poznanje Baragovega delovanja pred stoletjem. Zato smo dali besedo Karlu Mauserju na strani 198 pričajoče številke in v naslednjih mesecih.

VESOLJNI CERKVENI ZBORI

Škof Gregorij Rožman

Znano je, da je papež Janez XXIII. napovedal za bližnjo bodočnost sklicanje vesoljnega cerkvenega zboru. Vsi listi o tem večkrat pišejo, verski in svetni. V angleščini sta besedi za to: "Ecumenical Council".

Pokojni škof Rožman je svojim slovenskim bralcem v Amerikanskem Slovencu napisal razlag o vesoljnih cerkvenih zborih in dodal posebej nekaj o namenu tega zpora, ki ga je napovedal sedanji sv. Oče.

Tudi za nas bo poučno in koristno, če z zanimanjem preberemo ta škofov članek. — Ur.

S SV. PETROM SO TUDI DRUGI APOSTOLI prejeli Svetega Duha na binkoštni praznik in s tem postali sodeležni Petrove nezmotljivosti v verskih in moralnih vprašanjih. S Petrom, pravim, ne brez njega. Le v zvezi s Petrom so bili drugi apostoli nezmotljivi.

Tako je še danes v Cerkvi. Škofje, ki so nasledniki apostolov, sami zase nimajo daru nezmotljivosti, pač pa v zvezi s papežem. Škofje so po božjem pravu pastirji vernikov svojih škofij. S papežem so že s tem v zvezi, ker mora biti vsak od papeža imenovan, ali pa potrjen, če je bil od koga drugega pooblaščenega imenovan ali izvoljen.

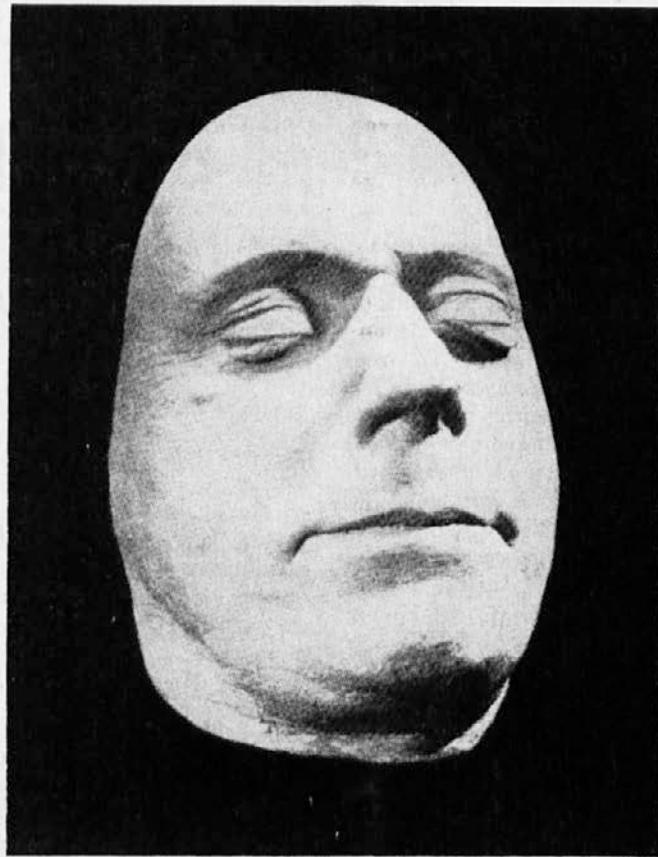
Papež in škofje skupno odločajo ali na cerkvenem zboru ali pa jim papež sporoči pismeno kakšno versko ali moralno zadevo večje važnosti, da izrazijo pismeno svoje mnenje. Na ta način je papež Pij IX vsem škofom pismeno predložil načrt o proglašitvi verske resnice o Marijinem brezmadežnem spočetju, papež Pij XII pa versko resnico o Marijinem telesnem vnebovzetju. Oba papeža sta razglasila verski resnici v soglasju s škofi vsega sveta.

Na slovesnejši in pomembnejši način se uveljavlja nezmotljivost cerkvenega učiteljstva na vesoljnih cerkvenih zborih. Veseljni cerkveni zbori so tisti, na katerih je zastopana vesoljna Cerkev, to se pravi, da so bili sklicani vsi škofje. Četudi vsi ne morejo priti, že zaradi starosti ali bolezni nekateri ne morejo prisostvovati, pa vendar večina pride, tako da so vse pokrajine zemlje zastopane. Take zbole more veljavno sklicati le papež in sklepiti so veljavni le, ako jih papež osebno ali po pooblaščenem poslancu potrdi za vso Cerkev.

Prvi cerkveni zbor so imeli že apostoli leta 50 po Kristusu v Jeruzalemu. Sv. Luka ga v 15. poglavju svoje knjige "Apostolska dela" opisuje. Ko so apostoli začeli sprejemati v Cerkev tudi pogane, so nekateri kristjani iz judovstva zahtevali, da morda pogani najprej prevzeti Mozesovo postavo in zapoved obreze in šele potem morejo biti krščeni in birmanni. To vprašanje je precej hudo razburjal Jude in pogane, ki so postali kristjani. Da spor in dvome rešijo in avtoritativno odločijo, so apostoli sklicali zbor, na katerem so zahtevo judovskih kristjanov odklonili. Z Jezusom je Stara zaveza prenehala, On je odrešil vse ljudi, ne samo nekdaj izvoljeno ljudstvo. Po posvetovanju so apostoli sporočili kristjanom iz poganskih rodov svoj sklep s temi besedami: "Odločil je Sveti Duh in mi z njim, da vam ne nalagamo nobenega bremena več kakor te-le potrebne reči: da se zdržite tega, kar je darovano malikom, in krvi in mesa zadušenih živali in nečistovanja. Če se boste tega držali, boste prav ravnali." Apostoli so se zavedali, da je Sveti Duh bil z njimi in v njih pri posvetovanjih, in zaradi tega je odločitev nezmotna, resnična in odgovarja popolnoma Jezusovemu učenju. Izraz: *Sveti Duh in mi*, so papeži in vesoljni cerkveni zbori v poznejših stoletjih do danes pogostobili.

Ko so s četrtem stoletjem nastopili razni krioverci, ki niso učili kakor je Jezus razodel, posebno so se motili o Kristusovi božji in človeški naravi, se je vršilo več cerkvenih zborov, na katerih so pod vodstvom Svetega Duha ugotovili resnični nauk božjega razodelja ter zavrgli zmote in krivoversko učenje.

Doslej je bilo dvajset vesoljnih cerkvenih zborov, nekateri so trajali dolgo. Najdaljši je bil zbor v Tridentu v 16. stoletju, ki je obravnaval zmote Martina Lutra in drugih takozvanih reformatorjev — protestantov. Trajal je 18 let. Sedanji sveti oče Janez XXIII. je napovedal, da bo sklical nov cerkveni zbor, kadar bo zanj vse pripravljeno, in da bo eden glavnih predmetov posvetovanja vprašanje zedinjenja ločenih kristjanov, to se pravi, tistih verskih ločin, ki sprejemajo Jezusov nauk, a niso združene s Petrom in njegovimi nasledniki. Posebno so papežu pri sreči vzhodni kristjani, ki imajo vse zakramente in posebno častijo in ljubijo Mari-

France Gorše: Posmrtna maska škofa Rožman

jo, in katerih življenje je v svoji službi na Vzhodu od blizu spoznal in jih vzljubil.

Seveda je to zapleteno vprašanje in na vseh straneh je mnogo stare zagrenjenosti, ki jo more le ljubezen do duš in ljubezen do božje resnice premagati. Treba bo veliko modrosti, previdnosti, potrpežljivosti in razumevanja, da se stoletja zavrtja pot odpre in izravna. Sveti oče pravi, da želi napraviti vsaj en korak v smer zedinjenja in pozneje bo kateri njegovih naslednikov napravil zopet korak in to se bo nadaljevalo tako dolgo, da

pride do združenja v eno čredo pod enim pastirjem, Kristusom.

Veliko moramo moliti za uspeh tega cerkvenega zbora in prosi Svetega Duha za izredno pomoč. Sveti oče pri vsaki priliki poziva katoličane k tej molitvi. Poslušajmo ga in molimo v njegov namen vsak dan, posebno po obhajilu, ali pri jutranji ali večerni molitvi, vsaj pa gotovo pri nedeljski maši. Skupna molitev vseh vernih katoličanov bo uspela in sprosila cerkvenemu zboru zvečiaven uspeh.

TEL: 86-7787

★ Najprej moram napisati spet žalostno vest o smrtni nesreči. V nedeljo dne 29. maja se je z avtom ponesrečil Jožef Murko, oče petih otrok. Družina je bila z nekaj prijatelji na izletu v Sheppartonu. Na poti domov je njihov avto v Tallarooku (blizu Seymourja) zadel v drug avto, ki je kot zadnji v vrsti stal na cesti. Murko je verjetno mislil, da se vrsta premika. Volan mu je zdobil prsni koš ter so ga nezavestnega odpeljali v Seymourško bolnišnico, kjer je dve uri kasneje izdihnil. Ostalim v avtomobilu ni bilo nič. — Žal se je nesreča zgodila med mojim obiskom Tasmanije, zato je pogrebne obrede opravil tukajšnji hrvaški kaplan Father Grgas: v torem dne 31. maja je bila maša zadušnica v Marijini cerkvi v Williamstownu, nato so pokojnika pokopali na pokopališču istega kraja.

Jožef Murko je bil rojen dne 29. avgusta 1920. v Bolzanu v Južnih Tirolah, kjer je oče služil kot železničar. Nato so se preselili v Maribor, kjer se je Jožef poročil Marijo r. Javšovec in si ustvaril svoj domek. Po poklicu je bil avtobusni šofer. Pred nekaj leti je družina bežala v Avstrijo, v Avstralijo pa je dospela na ladji "Begonia" dne 25. septembra 1957. Dobro se jih spominjam iz Bonegille, od koder so kmalu odšli v Williamstown Hostel. Nato so se za stalno naselili v Williamstownu.

Jožef je zapustil žalujočo vdovo in pet otrok, doma v Mariboru pa očeta, sestro in brata, dočim je en brat v Kanadi. Vsem izrekamo iskreno sožalje ob težki izgubi. Nekaj rojakov je priskočilo na pomoč vdovi in materi. Nadaljnje darove hvalježno sprejemam. Blagi pokojnik pa naj v miru počiva!

★ Na praznik svetih apostolov Petra in Pavla je minilo deset let, kar me je na ameriških Brezjah pokojni ljubljanski škof Gregorij Rožman posvetil v duhovnika, dober teden kasneje mi je pa pridigal na novi maši. Sam ne vem, kam so šla ta leta. Eno pa je gotovo: takrat niti sanjal nisem, da bom po Avstraliji pasel slovenske duše. — Na

ameriške Brezje pa še večkrat mislim. Slovenci vseh koncov Severne Amerike romajo tja. Ko bi avstralski Slovenci vedeli, kako je na lemontskem gričku prijetno domače, bi jim bili skoraj nevesljivi. Tudi jaz sem jim malo in samo želim, da bi tudi mi na petem kontinentu enkrat dobili svoj košček božje poti. Se bo kdaj moja želja uresnila?

★ Da mi za poroke ne bo zmanjkalo prostora (to bi mi bralec gotovo očitali kot smrtni greh!), kar poročeno knjigo v roke! — Dne 4. junija sta se v cerkvi sv. Brigite poročila Milan Lovrič in Marija Kokot. Ženin je Ljubljjančan, nevesta pa iz Turškega vrha na Štajerskem. — Iсти dan in v isti cerkvi tudi: Egidij Mohovič in Anica Brožič, oba doma iz Istre. — V cerkvi sv. Patrika v Murrumbeena pa je isti dan Franc Pongračič dobil za ženko Marijo Horvat. Ženin je iz Šmartnega na Pohorju, nevesta pa iz Črenšovcev v Prekmurju. — Dan 11. junija beleži dve poroki v Geelongu. V cerkvi sv. Družine v Bell Parku je Antonija Berginc obljudila zvestobo Doroteju Roba: nevesta je iz številne Berginčeve družine in je bila rojena v Gorici, ženin pa je italijanskega rodu iz Trsta. — V Marijini cerkvi v mestu pa je Marjan Rožanc popeljal pred oltar mlado ukrajinsko nevesto Ano Wdowin. Marjan je doma iz vasi Vareje pri Vremščem Britofu. — Dne 18. junija je videla slovenski par spet cerkev Srca Jezusovega v Newportu: ženin je bil Štefan Toplak, nevesta pa Ivanka Baumann, oba doma iz Žrkovcev pri Mariboru. — Druga ženitev pa je bila pri Sv. Jožefu v Malvern, kjer je Avguštin Pavlič (doma iz Gradina v Istri) dobil za ženko Danilo Cek, rojeno v Trstu. — Sačini treba posebej poudariti, da želimo vsem parom velik koš sreče!

★ Tretja nedelja v juniju, ko se je Victorija zganila v mislih in prostovoljnih darovih za begunce, je za nami. Koliko so ta dan nabrali, mi ta trenutek še ni znano. Končna vsota, ki si jo je avstralski odbor za World Refugee Year zastavil, je pol milijona funtov. Tudi iz naše slovenske skupi-

nosti so se nekateri žrtvovali in nabirali od hiše do hiše. — Poleg pridige sem beguncem posvetil tudi naš prosvetni večer po maši. Dvoranico smo napolnili. Upam, da sta bila oba filma rojakom všeč kljub malo zakasnelemu začetku in nestrpnosti v zvezi s tem (eden filmov ni bil previt, brat operator je bil pa ta dan po nesreči tudi samostanski kuhar in mi je ušel kuhat večerjo!) Oba filma sta produkcija N.C.W.C. v New Yorku in sta nam prikazala tragiko po drugi svetovni vojni: ti soče beguncev po Evropi, Aziji in Severni Afriki ter delo katoliške Cerkve med njimi. Zgovorno sta nam povedala: naše begunstvo je bilo hudo, pa je bilo za mnoge tisoče še hujše. In za tisoče še vedno traja. Kdo bi jih mogel laže razumeti kot mi, sami begunci!?

Pred filmsko predstavo nam je Jože Kapušin s kratkim referatom orisal vzroke našega begunstva in našo dolžnost v izseljenstvu: ohraniti domovino v naših srceh, gojiti med nami vse tisto lepo, kar v svobodnem svetu lahko izpričujemo, doma pa mora služiti režimu. Jože je bil pretih in imel je nekoliko treme (pred več kot dvema letoma je pustil šolske knjige in eno leto je samotaril na železniški progi v bušu!), a pokazal je dobro voljo. Me zanima, koliko od sto slovenskih fantov bi spravil pred publiko! Mi si pa tudi kar priznajmo, da smo se odvadili sedeti deset minut mirno in poslušati...

★ Zvečer istega dne sem govoril z osebo, ki je ta dan nabirala od hiše do hiše za begunce. Večina Avstralcev je imela že pripravljen dar in s smehljajem na licu so mu ga dali. Pri 'novih' — in mnogi izmed njih so bili sami begunci — pa je bilo treba razlagati na dolgo in široko, pa so ti na koncu še zaprli vrata pred nosom...” Žalostno a resnično! Kako hitro pozabimo gorje bližnjega, ko se sami s pomočjo drugih rešimo gorja! Kaj se res mnogi v svojem begunskem življenju niso nicesar naučili?

★ No, zdaj naj bodo pa krsti na vrsti! — Stanko je ime sinčku Gabrijele Žele r. Želko in pokojnega Stanka Želeta, o katerega nenadni smrti smo poročali v aprilski številki. Stanka je ubil električni tok pri delu (Bowden, Adelaide) dne 31. januarja, sinko je bil rojen 16. marca, krščen pa 4. junija. — Dne 22. maja so bili v Adelaidi trije slovenski krsti: Leonora Helen je hčerka Ivana Batista in Alde r. Juriševič, Edvard Ivan prvorodenec Milana Lukač in Ivanke r. Rener, Štefan Ivan pa prvorodenec Ivana Lutarja in Angele r. Denisa. — Dne 19. maja so za Rudija krstili novega tasmanskega Slovencea, prvorodenca Viktorja Se-melbauer in Mihale r. Ambrož v Springfieldu. Misli. Julv. 1960.

Drugi naš Tasmanec je pa Franci, sinko Ivana Cenin in Anice r. Salmič, ki je bil krščen 29. maja prav tako v Springfieldu. — Dne 12. junija beleži dva krsta Geelong: Danila so dobili v družini Romana Starc in Jožefine r. Bratovič, Aleksandro Marijo pa v družini Antonia Jusetič in Danice r. Poropat. — Isti dan je bil krst v St. Albansu, kjer je zajokala Albina Kristina, hčerka Karla KNAP in Frančiške r. Prisland. — Dne 18. junija je bil krst prvorjenca družine Alojza Gombač in Ljudmila r. Tomec v Springvale: Frank Alojzij mu bo ime. — Janez Martin pa bodo klicali prvorjenca Janeza Zemljič in Ane r. Hozjan, ki je bil rojen 19. junija v Carltonu. — Vsem novim avstralskim Slovencem naše čestitke na življenjsko pot!

Med angelčke pa je odšel komaj dva dni po rojstvu Milko John, prvorjenec Alojza Škabarja in Marije r. Stantič iz Pascoe Vale. Dne 15. junija je zagorela njegova svečka, 17. junija ugasnila in 20. junija smo zagreble drobno krsto v družinski grob kejorskoga pokopališča. Naj Bog potolaži žalujoče starše!

★ Nekdo me je klical na hišni telefon: "Ali je res, da ste se preselili?" — "Nič se nisem preselil, samo svoj telefon sem dobil." — "Ja, kako pa potem, da sem vas še vedno ujel na staro številko?" — "Prav zato, ker sem še vedno v isti hiši. A moja nova številka je 86-7787. Zapišite si, prosim!" — "O, saj ni treba, če ste še vedno tam. Saj sem vas dobil na stari številki." — Predno sem mu mogel pojasniti, da sem dobil svoj telefon, ker nočem in ne morem biti več hiši v breme, je zaprl telefon. Nesrečna duša! Seveda je njemu vseeno, katero številko kliče, le meni ni in ostanim v hiši.

Misljam, da bo še dolgo, preden se bodo rojaki navadili nove številke. Včasih zvonita oba telefona, pa oba — zame. Na dva pa ne morem odgovarjati naenkrat.

Še enkrat si zapišite: 86-7787. Pa prav zares! Staro številko pa kličite samo v zares Nujnih primerih, če me ne dobite na prvi številki in mi morete pustiti važno sporočilo.

★ Mesarjevemu Johnnyju sem se zameril. Rojstni dan je imel in kopico voščilnih kart je dobil, le "best friend" ga je pozabil, kot je potožil mami. Čakaj Johnny, saj še osem dni velja, med "best friends" se pa še teh osem dni lahko malo raztegne. Pa bi mi vendar povedal, kdaj boš pihal svečke na torti! Tvoj "best friend" ima že veliko sveček na svoji rojstni torti in je postal pozabljen.

(Konec str. 221)

FRIDERIK BARAGA

v besedah Karla Mauserja

Obljuba dela dolg. Nedavno sem napovedal, da bodo MISLI ponatisnile predavanje o Baragu. Imel ga je pisatelj Karel Mauser v Clevelandu v Baragovem Domu na Baragovo nedeljo letos v januarju.

Karlu Mauserju beseda lepo teče, naj bo govorjena ali pisana. Vsak stavek diha spoštovanje do predmeta, ki ga obdeluje.

Tudi tisti med nami, ki o Baragu že kaj veste, boste s pridom brali. Kdor pa o tem našem velikem možu še ni kaj poučen, bo pa zvedel o njem za prvo silo dovolj iz tega lepega predavanja. — Ur.

Uvodne besede

BARAGOVA NEDELJA JE DANES in zbrali smo se v domu, ki nosi ime našega velikega škofa, da se spomnimo Slovence-duhovnika, da obudimo nekaj potez iz življenja tega zlahtnega sadu slovenske zemlje. Zdi se mi, da lepše ne morem začeti, kakor da navedem besede, ki jih je naš pokojni škof Gregorij napisal za uvod knjige dr. Jakiča: Baraga.

"Če kdo iz naše zemlje, je Friderik Baraga sloveč mož, katerega kreposti niso ugasnile, ampak vse bolj svetijo v mrak sodobne sebičnosti in brezobzirnosti. Njegovo ime bo slovelo, dokler bo kaj zgodovinskega znanja med ljudmi, pri Bogu pa mu bo slava večna."

Dva velika svetniška kandidata imamo Slovenci — dva škofa — Antona Martina Slomška in Friderika Barago. Še nam lahko done na ušesa tople in iskrne besede škofa Gregorija, ki nam jih je govoril o Slomšku. Ni dolgo tega. Gotovo nisem poklican jaz, da govorim danes o velikem škofu Baragu — slovenskem Vianeju. Oprostili mi boste, da bom govoril po svoje, tako, kakor lajik more govoriti o duhovniku.

Baragova prva leta

Leta 1797, ravno na dan Sv. Petra in Pavla se je v malovaški graščinici pri Dobrniču na Dolenskem rodil Baragovim otroček, ki so ga krstili za Friderika. Oče, resen in trezen človek, je že dve leti po Friderikovem rojstvu malovaško graščinico prodal in kupil večjo in lepšo trebanjsko graščino. Tu je Friderik rastel, se igral s sestro

Amalijo, dokler ni dopolnil deveto leto. Takrat ga je oče odpeljal v Ljubljano, mu najel učitelja in Friderik je pričel z učenostjo ljudske šole. Skončal jo je ravno v letu, ko so Francozi podili avstrijsko vojsko iz Italije proti Sloveniji. Nastala je Ilirija, doba, kateri je pesnik Valentin Vodnik zapel navdušeno pesem. Baraga je odšel na srednjo šolo in za ravnatelja mu je bil prav ta Valentin. Za sošolca mu je bil Matija Čop, naš pesnik Prešeren pa je bil za obema svojih pet let.

Matere Baraga v tem casu ze ni več imel, zdaj ga je zadel še drug hud udarec: umrl mu je še oče. V testamentu je določil za oskrbnika svojega brata, za dediča pa zapisal sina Friderika, ki naj ob polnoletnosti prevzame graščino ter izplača sestro Amalijo in mlajšo sestro Antonijo. Da bi otroci imeli dobro vzgojo, jih je stric poslal v Ljubljano k dobremu očetovemu prijatelju, k dr. Dolinarju, ki je bil znan profesor prava in je imel dva otroka: sina Janeza in hčerko Anico. Tu torej sta se prvič srečala Baraga in Anica, deklete, ki je bila pozneje prva in zadnja Baragova ljubezen.

Ko je Baraga skončal srednjo šolo, je odšel na Dunaj študirat pravo. V srcu je nesel s seboj misel na Anico in veliko poštenje. Lepa in bogata dota za mladega človeka.

Visokošolec na Dunaju

Kakor je bil Dunaj za mnoge poguba, tako je bil Baragi v posvečenje. Koliko slovenske intelligence je tam propadlo, koliko mladih živiljenj se izpile tiste ceste takrat in pozneje. Mesto, kjer je živel pozneje Cankar, mesto, kjer so bili naši slikarji. Mnogi so bili, ki jih je mesto objelo in ko so se vračali, če so se, so bili za narod izgubljeni.

Ko je Baraga prišel na Dunaj, je v njem utripal velik plamen — svetnik Klemen Marija Hofbauer. Poklicimo si v spomin čas. Bila je hladna doba janzenizma in birokratičnega jožefinizma. Janzenizem je bilo gibanje v Cerkvi, ki je zahtevalo veliko strogost. Janzenistični duhovniki so napravili spoved za pravo muko, k obhajilu pa je smel le tisti večkrat, ki je bil čist tako, da mu je bilo obhajilo že nekako plačilo, ne zdravilo proti slabostim. Jožefinizmu pa je bil oče cesar Jožef II. — ki so mu dejali tudi mežnar. Bil je proti vsem cerkvenim bratovščinam in pričel je razpuš-

čati vse redove, ki se niso pečali z bolniki in s šolo. Še tako daleč je šel, da je predpisal, koliko sveč naj gori pri sv. maši.

Duhovno življenje je kostenelo, ni bilo pravega zamaha, strah je tiščal vse k tlom. Tedaj se je sredi Dunaja oglašil preprosti duhovnik, govoril o božji dobroti in na široko odpril vrata k spovedi. Ljudje, posebno inteligenci, so drli v njegovo sobico. Tu jim je govoril in jim odpiral poglede v notranje življenje. In k temu svetniku, v njegovo sobico, je prišel tudi Baraga. Tu, v tej sobici, ob tem preprostem menihu, se mu je na široko odprlo, da je do zadnje globine razumel besede, ki jih je Kristus nekoč rekel Marti, Lazarjevi sestri v Betaniji. — Marta, Marta, veliko si prizadevaš, toda le eno je potrebno. Marija si je izvolila boljši del.

Razumel je Baraga: Eno je potrebno. Ne biti grashčak, ne biti gospod, biti blizu Boga in k Njemu voditi druge. Spočela se je misel, da postane duhovnik, misel na Anico je plahnela. Kljub temu je dokončal pravne študije in sicer ravno tisto leta, ko je prišel na Dunaj študirat vesel fant — Ribičev iz Vrbe — Prešeren France.

Novomašnik in kaplan

Baragova vrnitev v Ljubljano in njegova izpoved je upihnila veseli plamenček Aničine ljubezni. Bila je šibko in dobro dekle. Udarec jo je morda zadel globlje kakor je Baraga mislil. Komaj 26 let starca je umrla za jetiko. Tako lepo je zapisal dr.

Jaklič v svoji knjigi: še stoji spomenik, na katerem je zgoraj ime dr. Julija Dolinarja in njegove žene, spodaj pa ime njune edinke. Hladni kamen in mrtve črke — za njima pa ležita dve življenjski zgodbi, docela različni: Aničina in Baragova.

Da, dve zgodbi. Aničina se je zaprla kakor cvet v slani, Baragova pa je pognala kakor zelenje na pomlad. Do dna je razumel: eno je potrebno. Takoj je stopil na škofijo in zaprosil za sprejem v semenisce. Tedanji skof Grubar ga je sprejel, Baraga pa se je odpovedal dedičini. Nič več ni imel.

Prav v taistem času se je na koroški zemlji odpovedal svetu in stopil v celovško semenisce mladi in nadarjeni fant — Anton Martin Slomšek. Bog je slovenski narod to leto pogledal skozi veliko okno. Dva bodoča skofa — dva bodoča svetnika. Tekli so zadnji meseci leta 1821.

Leta 1823 v septembri je bil Friderik Baraga posvečen in škofov dekret ga je poslal v Šmartno pri Kranju. Prva služba, prvi križi. Tu je nastal njegov molitvenik Dušna paša za kristjane. In zanimivo, v vso dušo je podpiral bratovščino Srca Jezusovega, katere pa janzenistični duhovniki niso trpeli. Pri frančiškanih v Ljubljani je bila sicer dovoljena, po deželi pa je niti frančiškani niso upali širiti. Bil je ogrenj v strehi, duhovniki so udarili po njem, edino uteho je imel v kranjskem dekanu Slugi, v dobrem in pobožnem duhovniku.

(Dalje sledi.)

ljubljansko, in da kot njen bivši študent se lahko prihodnje leto vpišem na tukajšnjo visoko šolo in mi priznajo vse dosedanje šolanje v Ljubljani.

Ko sem pozneje preiskoval, od kod smo Slovenci tudi tukaj zasloveli, sem ugotovil, da je to zasluga predvsem znanega slovenskega univerzitetnega profesorja **slavista Janka Lavrina**, ki živi in dela v Londonu na tamkajšnji visoki šoli in je izdal v angleščini lepo število knjig predvsem iz področja/ruske književnosti. Angleško govorečemu svetu je pa oskrbel tudi lepo zbirko prevodov slovenskih pesnikov (**PARNAS MALEGA NARODA**). No in — nekatere njegove slavistične študije so tudi na tukajšnji univerzi obvezna učila za avstralske slaviste.

Prosim Vas torej, p. urednik, da to mojo kratko vest priobčite po možnosti v MISLICH, da bo mogoče prišlo tudi pred oči tistih, ki se dejansko sramujejo samega sebe in svojega naravnega potekla. — **Humbert Pribac.**

Pismo iz Melbourne

Spoštovani!

Mnogo je slučajev, ko naši ljudje zatajijo svojo narodnost in se stisnejo skup kot psi od sramu, da so Slovenci. Ko sem potoval v Avstralijo, je bila z menoj na letalu tudi slovenska družina iz Štajerske. Vem, da je oče prepovedal svojemu otroku, čim so prestopili mejo, da bi govoril po slovensko. Tudi sam je v odnosih s svojo ženo uporabljal samo nemščino. Takim naj povem svoj doživljaj drugačne barve.

Čim se prispel v Avstralijo, sem šel na tukajšnjo univerzo povprašati, če bi lahko tu zadaljeval šolanje. Lahko si mislite, kako sem bil zadowoljen in ponosen, ko so priznali **da je ljubljanska univerza na zavidljivi višini**, in so mi rekli, da oni od jugoslavanskih univerz upoštevajo predvsem

DVE BOLEČI KLOFUTI KOROŠKIM SLOVENCEM

Urednik

"PODPLAT JE KOŽA ČEZ IN ČEZ POSTALA", bi lahko peli s Prešernom koroški Slovenci pod udarci avstrijskih Nemcev in njihove vlade, najsibo deželne v Celovcu ali državne na Dunaju. Od te strani so se že tako navadili na klofute, da jih komaj še boljjo, ko spet in spet padajo. Otresejo z glavo, pogladijo se po udarjenih mestih in mirno nadaljujejo s svojim narodnim in versko-kulturnim delom.

Zadnje čase so pa prejeli dve klofuti od takih strani, da je zbolelo in so čutili potrebo, da zakričijo. Obe klofuti sta prišli od strani, odkoder bi jih ne bilo pričakovati. Vsaj v taki obliki ne.

Eno tako klofuto jim je zadala celovška škofija, drugo "narodna" vlada v Belgradu skupno s svojo podružnico v Ljubljani.

Klofuta iz škofije

Po razpadu nacizma leta 1945 je na Koroškem spet zaživelva dvojezična šola. Slovenščina je imela priti v slovenskih krajih do popolne veljave kot enakopravna nemščini. Za verski pouk je bilo izrecno uzakonjeno, da se poučuje samo v materniščini. Seveda je ostalo marsikaj le na papirju, nihče pa ni ugovarjal slovenskemu pouku iz katezma.

Leta 1958 je pa dunajski parlament sklenil, da se mora na dvojezičnih šolah katekizem poučevati v obeh jezikih. Slovenci so se postavili po robu, toda vlada jim je povedala, da se je to zdido na zahtevo celovške škofije. Nastalo je veliko začudenje, kako more cerkvena oblast zahtevati od svetne, da pride na dan taka postava. Na škofijski so se izgovarjali, da pač morajo slovenski otroci znati verske reči tudi v nemščini, zakaj pozneje kdaj bodo živeli med samimi Nemci in bodo poslušali nemške pridige...

Slovenci so odgovorili, da se tudi Nemcem lahko zgodi, da bodo živeli kdaj med samimi Slovenci, torej naj se nemški otroci uče verouk v slovenščini. Lahko bi dodali še to: Avstrije se večkrat selijo v nenemške dežele, recimo v Ameriko in Avstralijo — naj se uče verstva tudi v angleščini... že zdaj!

Toda taka logika pri celovški škofiji ne zaleže. Zato pravilno sklepa NAŠ TEDNIK-KRONIKA, ko obtužuje škofijske oblasti z besedami:

"Ali je to enakopravnost? In v par letih pri zasedbi župnij na našem ozemlju ne bi bilo več potrebno ozirati se na to, ali obvlada duhovnik oba jezika ali ne. Saj bi itak vsi verniki razumeli in znali moliti nemško."

Tu je torej pes pokopan! Tudi v škofiji velja načelo: Čimprej ponemčiti vso škofijo, vso Koroško!

Eno najbolj žalostnih doživetij v življenju potnika in naroda je gotovo to, da se krivica doživilja od cerkvene strani, ki je po Kristusovi poti stavlja poklicana čuvarica pravičnosti. Zato je moralno glasilo vernih koroških Slovencev — NAŠ TEDNIK-KRONIKA — na ves glas zaklicati dne 5. maja 1960:

"V številnih pismih in spomenicah so slovenski starši krškemu ordinariatu izrazili svojo skrb nad odlokom in zahtevali, da se poučuje v bodoče krščanski nauk v materinem jeziku.

Žal moramo ugotoviti, da ordinariat ni smatral za potrebno, na spomenice, številna pisma in druge opravičene pritožbe odgovoriti. DOLGO SMO MOLČALI. Po sedmih mesecih smo prisiljeni javnosti povedati, da ordinariat vztraja na krivičnem dekretu, kajti v drugačnem slučaju bi bil dekret že davno preklican.

Pravica je samo ena in enaka za vse, tako z Slovence kot za Nemce. Če Nemec sme zahtevali pouk krščanskega nauka v svoji materinščini, potem nihče nima pravice za slovenske otroke izdati drugačnih navodil — tudi krški škofijski ordinariat ne!"

Klofuta iz uradne Jugoslavije

Prav je, da neposredni sosedji Avstrija in Jugoslavija skušata vzdrževati prijateljske medsebojne odnose. Ni pa prav, če ob takem vzdrževanju prijaznih odnosov ena država — ali tudi obe — prezre krivice, ki jih druga napravlja komurkoli. Zlasti če jih trpe njeni lastni državljanji.

Koroški Slovenci, ki pod nemško peto trpe toliko narodnostnih krivic, vedo, da je Jugoslavija sopodpisala mirovno pogodbo z Avstrijo. Pa če bi tudi ne bila, njihova matična država je in že kot taka bi morala zahtevati od svoje sosedne Avstrije, da bo do Slovencev, ki so njena narodnostna manjšina, poštena in pravična. Enako do gradiščan-

skih Hrvatov, ki so na isti stopnji s Slovenci. Ko pa vemo, da se je Avstrija v mirovni pogodbi npram vsem sopodpisnikom izrecno zavezala, da bo pravična, pa svojo besedo vsak dna na novo požre — kdo je bolj poklican, da pozove verolomno Avstrijo na odgovor, če ne v prvi vrsti Jugoslavija?

Toda kaj se je zgodilo?

V prvih tednih tega leta se je zvedelo, da pojde avstrijski zunanjji minister Kreisky v Belgrad po uradnih opravkih. Šlo je za zboljšanje medsebojnih odnosov med obema državama. Jasno je bilo, da so Slovenci pričakovali od te ministrove poti marsikaj tudi zase. Mu bo vendar Belgrad povедal, da je eden od pogojev za prijateljstvo — **pravičnost Avstrije do narodnostnih manjšin.** Se boma vendar Jugoslavija sklicevala na določbe mirovne pogodbe itd.

Pa je prišlo ogromno razočaranje. Uradna Jugoslavija je komaj kaj povedala, če je bilo govora o Slovencih ali ne, časopisi so pisali tako, da ni imelo ne repa ne glave. Nasprotno so pa Avstrije triumfirali in se na široko razpisali o tem, kako malo se je Belgrad zanimal za to pereče vprašanje. Z velikim zadovoljstvom so ugotovili dvoje:

Jugoslavija je priznala, da se vprašanje koro-

kih Slovencev ne more primerjati z vprašanjem tirolskih Nemcev...

Jugoslavija je priznala, da je urejevanje odnosov med Nemci in Slovenci na Koroškem — notranja zadeva Avstrije... Z drugo besedo: Jugoslavija se v to ne vtika!

To je bila torej druga boleča klofuta, zadana koroškim Slovencem. Katera bolj boli, prva ali druga, je težko določiti.

Klub tem in takim udarcem naši bratje na Koroškem ne obupujejo. Če jih je matična država pustila na cedilu in jih domala zavrgla, utegne pa ostali svet dvigniti glas, ki bo Avstrijo prisilil, da predugači svojo politiko do narodne manjšine. To upanje jim še ostaja. In nad škofijo je — Rim s sv. Očetom.

In če še to upanje odpove, se bodo pa toliko tesneje oprijeli gesla znane Pregrljve povesti: **UMRETI NOČEMO!** Zato se narodnostno in kulturno iz dneva v dan bolj živahno udejstvujeje, da so res vredni vsega občudovanja. Klofut ne vračajo, pod njimi jim raste nova moč, vzdržali se bodo s črpanjem iz tega lastnega vira: iz vere vase in božjo Pravičnost!

Bodimo z njimi, podpirajmo jih!

DOMOVINI

Jož Kap

Zapustil sem Te, Domovina sveta...
Edini nisem — Ti se vsem edina.
Ti blag spomin si v vonju rožmarina,
o, gorska gruda mojega očeta!

Bo vendar že resnica razodeta,
kaj narod je in kaj je domovina,
svoboda, čast in narodna svojina?
Noč temna je vsa z upanjem prezeta...

Kot cvetka si, ki roso pričakuje...
Gospod, usmili se, ne pošlji slano,
saj veš: dežja in rose potrebuje.

O, groza! Mar smo ljudstvo kaznovano?
Drhtim, o Bog, iz zemlje daljne, tuje...
Boli srce, boli s skelečo rano.

OD KOD?

I. Burnik

"Od kod prihajaš, fant, od kod?"
sprašujete me vsepovsod
in parate mi srčne rane.

Vprašajte raje južni svod
neba — bledico mesečine,
vprašajte jezne vale vod,
ki silni butajo v pečine.

Naj povedo, od kod je brod
pripeljal me. Naj povedo,
kod vse trpi slovenski rod!

Olajšajte mi bolečine!

BEGUNCEM POSVEČENO LETO GRE H KONCU

KAKŠEN USPEH SE OBETA? Kaj se da povedati o dosedanjih uspehih? Še bolj naravnost: Ali moreno Slovenci v Avstraliji pokazati, koliko je "begunsko leto" pomagalo našim ljudem v taboriščih onkraj morja?

Nič dosti. Celo to moramo zapisati, da je v tem letu dotok naših ljudi v Avstralijo kar precej manjši od prejšnjih let. Zakaj tako, trenutno ne vemo povedati. Res pa je, da je prišlo nekaj tucatov družin v Avstralijo v tem letu, ki bi brez "begunskega leta" nikoli ne prišle. Med njimi so slovenske. Doslej so bili ti ljudje iz zdravstvenih razlogov 'ineligible', begunsko leto jim je odprlo pot Avstralijo. To je nekaj.

Na drugi strani pa Avstralija ni kaj posebnega napravila zanje. Sprejela jih je, toda po prihodu so bili prepuščeni sami sebi prav tako kot drugi, ki so prihajali in prihajajo s polnim zdravjem in drugimi primernimi kvalifikacijami. V taborišče in na delo, kdor more — od tu naprej pa sam pomaga... sebi in družini.

Ob tem dejstvu je vredno opozoriti na pismo, ki ga je objavila iz Anglije izpod peresa rojaka Petra Selaka AMERIŠKA DOMOVINA. Pismo je res zanimivo in zasluži ponatis v celoti. Anglija nam ni kdove kaj pri sreču, ali v tem primeru se je res izkazala. Neki del Avstralije je kaj zaverovan v Anglijo, rad jo posnema — škoda, da ne zmerom v dobrem smislu...

Pizmo iz Londona se glasi:

"Prišlo je v zadnjem času kakih 50 slovenskih rojakov iz raznih evropskih taborišč, da se bodo naselili v Angliji. Kako je to, da so jih sprejeli sedaj, ko toliko let že niso begunci mogli na naše otoke, ne vem. Pravijo, da je to sad dela za "begunsko leto", ki ima namen dopovedati srečnim in malobrižnim zapadnim narodom, da je begunska usoda nekaj strašnega. Komunisti preganjajo, rojajo, zapirajo, more, nedolžni trpe, beže.

Pokazalo se je, da je to delo imelo precej uspeha, izrednega uspeha. Letos Angleži in njihove organizacije te begunce sprejemajo tako gostoljubno, da se mi, ki smo prišli sem pred desetletjem, ne moremo načuditi. Država, katoliška Caritas, občine in druge ustanove kar tekmujejo kdo bo bolj gostoljuben, kdo bo več dal novodošlim. To so večinoma mlađe družine. Prilagam pismo moje sorodnice, ki je poročena v srednji Angliji in po-

ve, kako so tam pričakali novo našo slovensko družino. Takole piše:

"Prišli so novi Slovenci v našo vas. So Štajerci. Pišejo se Zver, Doma so od Ljutomera. Mož in zena sta stara po 30 let. Imata devet mesecov staro hčerko. Na videz so dobri ljudje, kmetskega stanu, pridni. Občina jima je kupila posebno hišo in jima jo podarila, občani so zbrali in kupili vsi novo opremo za vse sobe in kuhinjo. Vsi smo zbrali in nanosili hrane vsaj za dober teden. Posleden odposlanec občine je šel begunce počakat in spregjet na dvanajst milj oddaljeno postajo v mestu. Reveža sta pričakovala, da bosta zašla zopet v kar jih je odposlanec pozdravil v železniškem vozju in ju nagovoril — slovenski. Oba sta jokala.

Ko so prišli na našo domačo postajo, je bila tam vsa vas. Od postaje do njihovega novega doma jih je spremljalo 15 avtomobilov. Dom jim je prišel odpirat sam župan in jim voščil srečo. Novi dom je bil ves svež, vse prebarvano, vse pravljeno in vse urejeno. Iz kuhinje je dišalo obično kosilo, ki so ga pripravile naše žene, tukajšnje Slovenke. Nova begunca seveda ne moreta verjeti, da je vse to res, da imata že svojo hišo, da imajo mož preskrbljeno službo, da je v omarah hrana in potrebna obleka prvi trenutek, ko sta prišla sem v svoje novo mesto življenja. Za Veliko noč pride sem, jih gremo obiskat. Tako srečnih ljudi še niste videli."

Ž E L J A

I. Burnik

Stokrat rad
bi ljubezniv bil
s Tabo;
večno blag in dober,
skromno miren
in ponizno vdan —
vedno tako,
kot tedaj,
ko se zagledam
v Tvoje čudo:
T r o e d i n i
BOG!

OSMI JULIJ — dan domorodcev, aboriginov

Pavla Miladinovič

GOTOVO VESTE, DA JE TAK DAN na avstralskem koledarju. Osmi julij je vsako leto posvečen prvotnim avstralskim prebivalcem-črnem. Toda slabo bi bilo na svetu, če bi se beli ljudje samo po enkrat na leto spomnili tistih, katerih koža ima drugačno barvo. Zaslužili bi mnogo več. Saj svoboda, ki jo delimo mi, svetli belci, ne Gospod Bog, svojim temnopoltnim soljudem, ni dovolj velika, da bi mogli živeti na svetu kot enakopravni z nami, pa tudi ne dovolj majhna, da bi mogli v miru umreti. Kadar pomislim, kaj se godi v Afriki, mi je težko v duši in moram obrniti pogled od sramu v tla.

Enako težko mi je v duši, kadar srečam tu v Avstraliji temnopoltni obraz domorodca. Njegov dober, toda zbegan pogled se pod zvedavimi očmi belega človeka tudi obrne v tla. Še bolj me zabolji, kadar slišim belca, ko pravi; "Hvala Bogu, da nisem črn, vsaj nimam tako grdega obraza!"

Ali ste se že kdaj srečali s pravim avstralskim domačinom in govorili z njim? Ali ste že kdaj držali svojo belo roko v njegovi črni?

Meni je za vedno vtisnjeno v spomin in srečo prvo srečanje z enim od teh črnih.

Bilo je pred 6 leti. Takrat je pokojni filmski režiser Chauvel snemal film "Jedda". Verjetno ste ga mnogi videli.

Božič je prišel in vzela sem v naročje sinčka ter šla na obisk k osamljeni stariki v sydneyjskem predmestju. Z otrokom v naročju sem sedela v tramvaju, vase zamišljena. Nenadoma je vzbudil mojo pozornost čuden šum in pritajeno šušljanje sopotnikov. Vse vprek stezavanje vratov, namigovanje in zvedavi pogledi.

Tedaj zagledam tik pred seboj lepega, visokega, vitkega črnega domačina. Obraz je izražal inteligenco, v očeh sem pa opazila tisti zbegani pogled, ki je tem ljudem lasten. Lepe roke v dolgimi prstih je držal sklenjene v naročju in z naporom iskrival živčnost, ki se ga je lotevala zaradi zvedavosti belih. Njegova očitna zadrega se je lotevala tudi mene, dokler me ni rešil sinček v mojem naročju, komaj dve leti star. V njegovi dušici se je nekaj zganilo in je stegnil rokico črnemu "stricu" nasproti. Črni obraz je zasijal od olajšanja in zadrega naju obeh je popustila.

Z drhtecimi ustnicami sem se mu nasmehnila. Vrnil mi je nasmeh, ki ga ne morem pozabiti. Otrok nama je pomagal, da sva se zapletla v pogovor. Lepa angleščina, izredna vljudnost, mehak

glas — vse je pričalo o dobro vzgojenem človeku. Le oblečen ni bil temu primerno.

Vprašali boste, kdo je bil ta avstralski črnec. Robert Tudawali, ki je v "Jeddi" igral glavno vlogo. Njegovi beli "bossi" so mu dovolili, da si ogleda Sydney. Nekdo mu je podaril zamaščeno staro cbleko in posadili so ga v tramvaj, češ da si bo tako najlaže ogledal mesto. V resnici so si pa meščani njega ogledali, on se je pa z odsotnim pogledom vozil skozi mesto. Zakaj mu filmsko podjetje ni privoščilo vožnje v odprttem avtomobilu? Je pač za črnca dober tramvaj, ki je tudi cenejši od avtomobila...

Kmalu sva se pogovarjala kot stara znance. Nobenih pritožb ni bilo iz njegovih ust. Iz oči mu je skoraj skozi solze sijala iskrena hvaležnost, ko sem mu stisnila v roko škatlico s čokolado zanj in za deklico Jeddo. Tisti njegov pogled me še danes presune, kadar se spomnim nanj.

Mož ni bil vajen ljubeznivosti od strani belcev, od njih je slišal samo povelja in ukaze. Ko sem ob slovesu položila svojo dlan v njegovo črno, me je ponovno presuniло in se je obnovilo v meni spoznanje, da so srca temnopoltnih enaka kot naša, le naše duše so bolj temne kot koža črnega brata, čeprav smo poklicani, da jim prinesemo Luč...

Nisem vedel, da bi bil osmi julij posvečen črnem domorodcem. Po prejemu gornjega članka sem poizvedoval pri belih Avstralcih, celo duhovnikih in učiteljih, pa niso vedeli o tem. Kljub temu je seveda gornji članek dobrodošel in sem ga z veseljem uvrstil — Ur.

CUDOVITE REČI napovedujejo znanstveniki in gospodarniki za bližnjo bodočnost. Potovali bomo na zvezde in se na njih naselili, to je zdaj že kar pribito, kali. Saharo bomo spremenili v evetoč paradiž, da bo raslo na njenih tleh vse, kar bomo hoteli. Za njo druge pustinje in puščave. Dosedaj obdelano in rodovitno zemljo bomo zboljšali, da bo rodila trikrat, štirikrat petkrat... več kot sedaj. Iz morja bomo pridobivali nič koliko hrane za človeške želodec itd. To in tako obeta veliko lepega za prihodnje robove, kdo bi tajil? Čudno je le, da skoraj isti ljudje, ki vse to in tako napovedujejo, v isti sapi vpjejo v svet, • da je treba umetno omejevati rojstva otrok, zakaj naša ljubamat zemlja jih kmalu ne bo mogla več prehraniti. — Kako se to ujema?

Slike Iz Razvoja Cerkve V Avstraliji

Dr. Ivan Mikula

"Vremena Avstralcem se jasnijo..."

S TRETJIM DESETLETJEM 19. STOLETJA se poraja v prezirani in nezaželeni avstralski koloniji jutranja zarja nove dobe. Preko Blue Mountains so se podjetni raziskovalci, med njimi mladi v Sydneju rojeni William Charles Wentworth, dotipali v bogate pokrajine; posrečili so se poizkusiti rejo živine in pridobivanjem volne; velikopotezna možnost cenenih delovnih moči zбудi pozornost angleških finančnikov in veleposetnikov. Nemirne gospodarske in družabne razmere v Angliji silijo narod v široki svet. Plemenitaši in bogataši se selijo v Italijo in Francijo. Prikrajšani in nezaposleni, pa tem bolj podjetni sloji najdejo pot v Ameriko, Južno Afriko, preko Indijskega oceana. Od 1820 do 1850 je dobre 3 milijone Angležev odrinilo od domačih obrežij, nad 222.000 jih je priplulo na peti, tedaj komaj poznani avstralski kontinent.

Mladi Wentworth, ki je celih 8 let študiral na univerzi v Cambridgu, budi avstralsko narodno zavest. Pozivlje svoje rojake v Angliji, naj gojijo "umetnost miru in naj se nikar ne zapletajo v vojne", dokler jih sosedje puščajo na miru. Toda ko bodo sovražniki ogrožali britansko deželo, jo bo hitela branit "Australasia" — nova Britanija na drugem koncu sveta.

Napoleonovi vojni dobi in zlasti miru v Waterloo je sledila na evropskem kontinentu in v Angliji še večja gospodarska in družabna zmeda. Zaradi industrializacije je prebivalstvo stalno narščalo, pomanjkanje, brezposelnost, uboštvo je pretilo z revolucijo. Ko sta angleški parlament in vlada v skrbih iskala pomoči, jima je bila Avstralija zopet dobrodošla.

Nespametno dovolj je kolonijalna vlada prvotno spodbujala samo premožno gospodo k zanimanju za Avstralijo. Tisočev nezaposlenih kmetskih in mestnih delavcev, ki bi si še mogli sami plačati vožnjo v Avstralijo, tedaj ni nagovarjala. Angleški tovarnarji in avstralski velefarmerji so se bili namreč sporazumeli, da nova kolonija bodi dežela obsežnih plantaž za ovčjerejo v posesti bogatašev, ki naj uporabljajo suženske delovne moči kaznjencev in oproščencev: stari feudalni sistem, kruto preračunan na nečloveške razmere na novem kontinentu!

Odstavljenemu guvernerju Macquariju je sledil 1821 Sir Thomas Brisbane. Tedaj se je prebivalstvo držalo okolice Sydneya v malih naseljih: Windsor, Parramatta, Liverpool, Newcastle, Bathurst. Poljedeljstvo ni zadostovalo za prehrano in treba je bilo večino živeža uvažati. Captain Charles Sturt je sicer našel reki Darling in Murray, ki namakata ozemlje, veliko kot Nemčija in Francija skupaj, a primanjkovalo je delovnih moči in tako je le nekaj podjetnih velefarmarjev gnalo svoje črede in sužnje v notranjost dežele. Leta 1825 je kolonialna vlada uradno opustila človekoljubni socialni program Macquaria — naselitev malega človeka, osvobojenega kaznjencev na lastni zemlji. Vso zaščito in javno pomoč so imeli velefarmarji. Liberalne ideje proste konkurenčne in razpisovanje javnih del naj odločajo gospodarski napredek. Razvoj kolonije je zelo pospešila ustanovitev "Australian Agriculture Company" leta 1824, ki si je zastavila cilj "obdelovanje in izboljšanje prostorne zemlje v New South Walesu".

Svobodni priseljenci, zlasti premožnejši, so pridobivali čimveč zemlje in zasužnjevali čimveč konviktorje. Guverner je posestniku odkazal kaznjence, ki so se smeli gibati le v določenem ozemljiju, dvakrat tedensko so se morali javiti pristojnemu sodniku. Pokorščino je vsiljeval korobač, stan in streho je moral preskrbeti farmar. Novpriseljenci, ki je prevzel 5 konviktorjev, je dobil od vlade 500 akrov zemlje in 5 krav. Za 10 konviktorjev se je posestvo podvojilo. In tako dalje. Še in še bi vladu mogla zadovoljevati zemlje lačne nove priseljencev in ustanovljene farmarje v novi deželi, da ni zmanjkalo konviktor-sužnjev! To suženjstvo sredi med odsluževanjem kazni in naseljevanjem je dajalo Avstraliji gospodarski zagon v blagostanje poznejših rodov. Mnogo pragozda je postal rodotna zemlja, mnogo potov je bilo speljanih, mostov zgrajenih, palač, hiš, gospodarskih poslopij postavljenih z žulji, znojem, solzami, krvjo kaznjencev-sužnjev, ki v pretežni večini niso delali pokore za zločine, temveč za svoje družabne, narodne, verske svetinje!

Zarja svobode in prijatelj kaznjencev-sužnjev

Mladi avstralski rodoljub in študent prava v Angliji Wentworth ni le budil svojih rojakov v dalnjem Sydneju in N.S.W. k narodni zavesti. Je

dal je v Londonu tudi knjigo, v kateri napada nevzdržno stanje v mladi koloniji in terja zakonodajno skupščino, sestavljeno iz svobodnjakov in osvobojenih konviktov. Vrnil se je v Sydney z načrtom, da osvobojence združi v politično silo. Leta 1824 ustanovi prvi neodvisni časnik "The Australian". V njem napada samovlastne višje sloje in se bori za svobodno vlado. Osvobodilno gibanje in boj za neodvisno vlado, za čast in svobodo osebnosti, za svobodne volitve, za enakopravnost vseh držav-

vljanov ima v Wentworthu in njegovem listu svojega prvboritelja.

Na verskem, moralnem in karitativen polju pa se leta 1820 v Sydneju pojavi Wentworthov idejni zaveznik, **katoliški irski duhovnik John Joseph Therry**. Da bomo mogli razumeti požrtvovanje delovanje tega "apostola Avstralije", "župnika N.S.W." in "priatelja zločincev", nam je bil potreben gornji daljši zgodovinski izlet. Osvetlil bo Therry-ja kot prijatelja kaznjencev-sužnjev. O tem možu pa več drugič kdaj.

IZ POPOTNE TORBE

Dr. I. Mikula

NABRALO SE MI JE NEKAJ DROBNIH NOVIC iz Zahodne Avstralije.

V mično prenovljeni Marijini cerkvi v Leederville sta se po novem letu poročila inž. Aleks Do- luatti iz Pulja in Verica Sfiligojeva iz Gorice. Vesela svatba je bila na nevestinem domu, ki je mno- gem našim fantom, sedaj po večini možem, v hval- ležnem spominu iz časov, ko jim je tam gospo- dinjila skrbna ga. Sfiligojeva. Nevestinemu očetu Mariju, ki je v marcu postal žrtev prometne ne- sreče v Melbournu, želimo skorajšnje popolno ok- revanje.

V družini Jožeta in Štefanije Markič, krepkih Goričanov v Perthu, se je dvema bratcema in dve- ma sestricama pridružila Lilijanica, ki vse kratko- časi.

Ivan Pavšič, doma iz Šenpasa na Krasu, in že- na Angelina iz Wanneroo sta vsa srečna ob svoji prvorodenki Linette Anne.

Lojze Ahačevčič in žena Julka, ki sta marljivo zbirala prihranke na vročem severu, sta si kupila hišo v Perthu, kjer se je družina lepo udomačila ob prvorodenki Julki.

Ga. Berta Lederer je šla na obisk matere in sorodnikov v Evropo. Žal pa svoje priletnje matere v Sloveniji ni smela iti pogledat. Med njeno od- notostjo vodijo farmo trije sinovi, ki jih je mati vdova vzorno vzgojila.

Slavko Tajnšek in ga. Romana sta se srečno vrnila iz Evrope, kjer sta bila od lanskega marca na obisku pri svojih. Mudila stta se tudi v Slove- niji, največ pa pri izseljenih starših na avstrijskem Štajerskem.

Izredno iznenadenje je zadelo Jožeta Zigmunda, ki je kot šofer vajan prevažati parčke, pa ne tako majhnih. Žena Nada r. Vukovič mu je podari-

la — dvojčke. Pri krstu na belo nedeljo sta do- bila v osbornski cerkvi pri krstu imeni: Frank John in Millie Rose. Sedaj njun prijazni dom osrečuje troje otrok in mlada starša sta po pravici ponosna.

V Northamu je po težki operaciji srečno okre- val Jože Bezugovšek starejši. Gotovo je k okrevanju pripomogla strokovna nega hčerke Marije, ki je izvedena bolničarka.

Veselo svatbo s poročno sv. mašo sta obhajala 30. aprila Polde Masten in njegova nevesta Adica Sontag. Nevesto je izročil pred oltarjem Poldetu njen oče Ivan iz Sarajeva. Pogrešali so dobre Son- tagovo mamo Slavko, ki je pa gotovo iz nebes blagoslovil srečni mladi par. Naj bi vsi posne- mali svetli zgled Sontagovih staršev!

Lep pozdrav vsem tem in drugim.

Iskre

Prosvetljeni um
nad belimi omizji,
kjer tekmuje z rojstvom smrti,
ugodje
v mavričistem neonu
in v zublju neizbežne sveče,

ognji, stišani
v izbrušenih kristalih,
v poezijah kamna, barv
in v glinastih bokalih,

— da, celo ta
črno-bela harmonija
prstov, bilja, rud in misli

so svetlobni snopi
nezakopanih talentov,
ki se krešejo ob setev
Mojstra v Zagonetki.

Pavla Miladinovič

PREBRODIL JE MLAKUŽO

J. T., N.S.W.

(Nadaljevanje)

Božičevanje

OD POGREBA SO SE VRAČALI SKUPNO, kar so imeli dogovorjeno: Janez, njegova dva tovariša in "neznanec", ki se jim je pa zdaj predstavil:

"Fantje, vi me ne poznate, jaz pa vas prav dobro. V službi smo vsi pri istem podjetju, le s to razliko, da sem jaz v pisarni. Moje ime je Jože Dolnik. Zanimam se vas vse, a v vašo družbo ne zahajam, ker sem že izkusil, da taka družba ni zame. Nekaj časa sem se trudil, da bi fante spravil na boljšo pot, pa je bilo brez uspeha. Noben opomin ni pomagal. Potem sem se odtegnil."

Molčali so in gledali v tla. Vsem je bilo nerodno, celo Dolniku samemu. Čutil je, da bo dobro udariti na drugačne strune.

"Kam pa za božič, fantje?"

Mimogrede so se spogledali, rekel ni nihče nič. Pomenilo je toliko kot:

"Še ne vemo..."

"Pojdite z mano v Melbourne. Tam se bomo imeli prav po domače."

Ko jim je svoj načrt nekoliko podrobnejše pospal, se je Janez odzval povabilu in obljubil, da pojde. Tovariša sta zmigavala z rameni, pozneje se je pa pokazalo, da ju vabilo ni prav nič mikalo.

Nekaj mesecev po tem dogovoru sta bila Jože in Janez v Melbournu. Za sveti večer sta bila povabljena v družino zavednih in vernih Slovencev. Tako je dobil Janez priliko, da je v tujem svetu doživel pravo slovensko božično praznovanje. Višek je bila seveda polnočnica. Lepe božične pesmi, ki jih ni bil slišal že par let, so ga globoko ganile. Ob poslušanju ubranega petja se je zamislil v skrivnost v jaslicah in na oltarju. Iznenaden je gledal dolgo vrsto ljudi, ki so se pomikali pred oltar za sv. obhajilo. Med njimi so bili tudi vsi iz družine, kjer sta bila z Jožetom gosti. Povesil je glavo, kakor globoko osramočen...

Po polnočnici so se vrnili na dom in božičevanje se je nadaljevalo. Ni manjkalo potic in podobnih dobrot. Vsi so bili srečni in tako veseli, da je Janezu vstajala od nekod nepovabljenega zavist.

Na sveti dan zopet po starih slovenskih običaj-

jih niso šli nikamor, razen še enkrat v cerkev. Toda čeprav so se izognili vsem hrupnim zabavam, ki jih Avstralija ponuja za take praznike, je bilo vsem prav prijetno. Pogovor, šale, uganke, pravljice, deklamacije in razne slovenske pesmi so jim napravile dan prekratek.

Vse to je tako vplivalo na Janezovo notranjost, da se ni mogel vzdržati solz. Kot bi kdo z nožem brskal po stari rani, so bile pesmi: "Gor čez jezero" in "Prav luštno je tam na deželi..." Kolikokrat sta jo pela na Koroškem s starim očetom! Potem je Jože vzdignil ono, Janezu prav dobro znano:

"En hribček bom kupil,
bom trte sadil..."

Janeza je prijelo, da se je odtrgal od družbe, šel ven in se razokal kot otrok. Ko se je vrnil v hišo, mu reče Jože:

"Janez, zdaj pa ti eno! Pokaži, da znaš biti v naši družbi vesel."

Ni mu bilo treba dolgo ugibati, katero naj poje. Srce mu je narekovalo, katero naj:

"Kje so tiste stezice...?"

Razne novice.

Ko sta se po praznikih vrnila na delo v gorisko samoto, je Janez z zanimanjem poslušal novice, ki so jih fantje prinesli iz Sydneysa in od drugod, kjer je kdo preživel božične dni.

O Mirku je bilo povedano, da je v umobolnici. Zdaj je bilo Janezu jasno, zakaj tako dolgo nič pisma od njega... Pavlino je zasačila policija. Barje je dobila pri obravnavi dve leti zapora. Na sam sveti večer so se pijani fantje stepli in hudo ranili nekega Avstralca. Vse je arretirala policija. Druga fantovska tolpa je morala v policijski zapor samo čez noč, da so se streznili. Trije naši so se z avtomobilom v drevo zaleteli: šofer je mrtev, spremiljevalca ležita v bolnici...

Ves prepaden je Janez poslušal. Vsaka novica ga je globoko zadela. Ob vsaki mu je vstajal nov trdni sklep: Moji koraki se morajo odločno obrniti na novo pot. Posekal bom gosto grmovje, postrgal bom starci kvass...

(Konec sledi.)

Misli, July, 1960.

AVSTRALSKA VOLNA—glavni vir bogastva

M. Oppelt

ŠE VEDNO VELJA, DA JE PROIZVODNJA VOLNE največje bogastvo Avstralije. Tudi ta industrija narašča iz leta v leto. V zadnjem desetletju se je povečala za 46% in to pomeni, da smo lani pridelali 1577 milijonov funtov volne. To je skoraj tretjina vse volne, ki jo pridela vesoljni svet.

Zadnje čase volnena industrija čuti konkurenco sintetičnih izdelkov, ki skušajo volno izriniti z mesta, ki ga je vsaj 6,000 let zavzemala kot zelo važno potrošnje blago. Zgodovina priča, da so ljudje že kakih 4,000 let pred Kristusom redili ovce za pridobivanje volne. V koliko bodo sintetični izdelki zamenjali volno, je pa še precej negotovo. Mnogi misljijo, da nobena nova iznajdba naravne volne ne bo mogla nadomestiti. Če se pa izkaže, da to mnenje ne bo držalo, bo morala Avstralija računati s precej manjšimi dohodki od svoje ovčereje. Zaenkrat še ne kaže, da bi ta industrija kjerkoli na svetu nazadovala in to kljub vsem sintetičnim izdelkom, ki jih nudijo domači in svetovni trgi. Prav v tem zadnjem desetletju je bilo popravovanje po avstralski volni v Evropi in na Japonskem zelo živahno.

Konkurenca avstralski volni pa prihaja še od nekod. Bilo je brati v dnevнем tisku, da je Rusija začela gojiti posebno pasmo ovac in je sploh svojo ovčjerejo silno povečala. S tem bo seveda skušala najprej zadostiti svojim notranjim potrebam, ko se pa to zgodi, bo brez dvoma preostanek volne vrgla na svetovne trge po zelo nizki ceni. To bi bila ena od gospodarskih "bomb", ki jih Rusija zamišlja za ekonomsko osvojitev sveta. Lahko si mislimo, da bi taka bomba Rusiji lahko bolje služila kot atomska. Prisilila bi ostale države, da znižajo ceno svoji volni — in tu bi bila prav Avstralija najhuje prizadeta.

Če torej konkurenca sintetičnih izdelkov avstralski volnjeni industriji še ni nevarna, je pa ruska konkurenca morda v bližnji bodočnosti toliko bolj.

Orjaški koštrun z avstralskimi pašnikov.

Okoli 150 milijonov ovac redi Avstralija v naših dneh. Na vsakega človeka v deželi, od novorojenčka do stoletnega starca, bi prišlo po 15 ovac, če bi si jih po bratsko razdelili. Pašniki so ogromni, da jim oko ne pride do konca.

Nekako 150 let je od takrat, ko so se zaredile v Avstraliji prve veče ovje črede. Nekdaj ta dežela ovce sploh ni poznala. Zgodovina ve povedati, da so bile prve ovce na poti v Avstralijo z neko lađo leta 1788. Toda te niso bile ustvarjene za tukajšnje podnebje. Leta 1805 pa je neki Anglež pripeljal sem ovce iz črede angleškega kralja Jurija III. Kralj je imel v svojih čredah špansko pasmo z imenom Merino. Ta vrsta ovac je lepo uspevala v Avstraliji in še danes izvrstno uspeva. Ker so prve prišle iz črede angleškega kralja, jim še danes pravijo "kraljeve ovce" — slavne MERINO.

ZABAVA

SLOVENSKE KARITAS V SOBOTO 30. JULIJA.
OGLAS NA OVTKU.

"POD BOŽJO MISLIJO SMO"

BEZEN POGLED V JOBOVO KNJIGO

JOB, VELIKI TRPIN STAREGA TESTAMENTA, je tako znan, da je prišel že davno v pregovor. Svetopisemska knjiga z naslovom "JOB" je vsa posvečena vprašanju, kako je mogoče spraviti v sklad z božjo pravičnostjo trpljenje nedolžnega človeka. Pisatelj te veličastne pesnitve razodeva globokega misleca. Na vse načine skuša rešiti začavljeni vprašanje v dolgem razgovoru med Jobom in njegovimi tremi obiskovalci, toda vsi skupaj ne najdejo prave rešitve. Ob koncu se morajo zadovoljiti s pozivom in samih božjih ust, naj se uklonijo pred silo božje modrosti, ki njenega delovanja niti v naravnih rečeh ne razumejo, kako bodo razumeli nadnaravne njegove skrivnosti!

Knjiga JOB je znamenita zlasti zato, ker nam težko vprašanje nezadolženega trpljenja predstavi bolj krepko, kot bi ga mogel kdorkoli drug izraziti. Za pravilen odgovor pa je manjkalo — kot je bilo poudarjeno na tem mestu že v eni prejšnjih številk — dovolj jasnega božjega razodetja.

Uvodno poglavje JOBA

Pobožnemu in bogatemu posestniku Jobu v deželi Hus je poslal Bog veliko trpljenje. Izgubil je vse premoženje, številni otroci so mu pomrli krute smrti, njega samega je oplazila strašna gobova bolezni. Toda izkazalo se je, da je bila Jobova pobožnost iskrena: tudi v trpljenju se ni pregrešil zoper Boga.

Glavni del: reševanje težkega vprašanja

V silnih telesnih in duševnih mukah, ki tarejo Joba, dobi obisk treh dobrih prijateljev. Prišli so, da bi ga tolažili, pa jim manjka pravih besed. Začno razpravljati o smislu trpljenja, sploh, zlasti obdelujejo vprašanje, zakaj mora trpeti Job.

Prijatelji udarjajo na struno, da je trpljenje kazen za greh. Job naj si izpraša vest, spozna svojo krivdo, spokori naj se, pa bo spet vse dobro. Nasprotno pa Job dokazuje, da se ni tako hudo pregrešil, in njegovo trpljenje nikakor ne more biti kazen za greh. V tem strašnem trpljenju mora

biti skrita neka skrivnost, ki je ni mogoče videti. Kliče Boga za pričo svoje nedolžnosti, pa tudi pojasnila zahteva od njega. Prijatelji ga karajo za to drznost.

Tedaj nastopi četrти obiskovalec, najmlajši od vseh, in zatrdi, da trpljenje ni le kazen za greh, ampak ga Bog dopušča, da ohrani človeka na pravi poti, ga obvaruje napuh in podobnih grehov, zlasti pa, da človeka preizkusi v boguvdanosti in potprežljivosti. Toda tudi četrti govornik ni Jobu mogel zadovoljivo dopovedati, zakaj trpi.

Bog sam odgovarja

Pisatelj Jobove knjige končno privede na pozorišče Boga samega. Bog se prikaže v nevihti in stavlja Jobu polno vprašanj, ki se tičejo božje modrosti in mogočnosti pri vodstvu sveta in vsega vesolja. Ali more Job vse to razumeti, pojasniti ali pa celo z Bogom tekmovati? Job prizna, da ne more. In beremo:

Tako je Gospod govoril Jobu, potem je vprašal:
Se bo li grajalec še prepiral z Vsemogočnim?
Kdor obtožuje Boga, naj odgovori!

Nato je Job Gospodu odvrnil in rekel:
Glej, premajhen sem! Kaj naj ti odvrnem?
Svojo dlan položim na svoja usta. Molčim.
Enkrat sem govoril, pa ne bom več odgovarjal.
In dvakrat, pa ne bom nadaljeval.

Zdaj vem, da vse premoreš,
da ti noben sklep ni neizvedljiv.
Zato preklicujem in se kesam
v prahu in pepelu.

Tako se Job končno ukloni božjemu vodstvu
in ponižno sprejme svoje trpljenje...

Škof Sheen o Jobovi knjigi

Škof Sheen pravi:

Velika skrivnost trpljenja ne bo nikoli prišla
do rešitve na tem svetu.

Nekoč je človeštvo prišlo prav blizu do tega,
da dobi pojasnilo. To je bilo takrat, ko je Job na-
štel Bogu cele litanije svojih tegob in bolečin, nato
pa mu stavljal vrsto vprašanj.

Bog se je odzval Jobovim klicem in se prika-
zal. Toda namesto da bi odgovarjal na vprašanja,

je začel sam Joba izpraševati. Bila so sama praktična vprašanja iz astronomije, botanike, biologije in zoologije. Job je uvidel, da so bila božja vprašanja modrejša nego jih stavijo ljudje. Spoznal je, da je njegova lastna pamet komaj senca tega, kar Bog ve, razumeva in spoznava.

S tem doganjem se je Job zadovoljil in se vdal. Kako more človek s svojim omejenimi razumom spoznati tako širokopotezen načrt, kot ga ima Bog z vesoljstvom časnosti in večnosti?

Zato vprašanje trpljenja na svetu ne more biti nikoli do konca odgovorjeno v popolno pojasnilo človeku. Mogoče bo to šele v večnosti.

PISMO O BOŽJI PREVIDNOSTI

Dr. Alojzij Odar v Duh. Življenju

PIŠETE MI, DA NE MORETE VEROVATI v božjo previdnost. Kar se o njej govorji, se Vam zdi prazno in neutemeljeno. Je le "pobožno govorjenje." V svojem življenju še nikoli niste naleteli na božjo previdnost. Delati ste morali, če ste hoteli živeti. Bolezen ste pretrpeli ali ste pa šli k zdravniku po zdravila.

Nikoli se ni zgodilo nič izrednega. Včasih ste veliko molili za kako stvar, a se ne spominjate, da bi Vam molitev kaj koristila. Pa tudi v življenju drugih ljudi okrog Vas gre vse po naravnih močeh. Kdor je močnejši, ta zmaga. Bogatemu se dobro godi. Zdrav človek si more ustvariti znosno eksistenco, če je priden. Bolnik je pa revež: molitev mu ne vrne zdravja.

Za božjo previdnost se zdi, da ji ni mesta na svetu. Če Bog je, se pač za posamezne ljudi ne meni. Sicer pa, če bi bil Bog, bi ne mogel prispasti toliko nesreč in trpljenja. Koliko morajo nekatere ljudje trpeti! Trpijo tudi nedolžni. Kje je božja previdnost? Noben človek ni toliko krut, da bi dopustil toliko trpljenja. Pa naj bi ga dobrí Bog!

Kako more neskončno sveti Bog dopustiti, da je na svetu toliko greha? Božja previdnost, ki bi vodila življenje na svetu, bi bila v nasprostju s človekovou svobodo. Vemo pa, da smo svobodni. Delamo, kar hočemo, naj bo Bogu všeč ali ne.

Stari ugovori in očitki

V odgovor:

Nanizali ste vse ugovore, ki se navajajo proti

Misli, July, 1960.

božji previdnosti. Tako kot Vi, so mislili in pisali že mnogi. Agnostički trdijo, da ne moremo o Bogu spoznat ničesar. Ali je ali ni — ne vemo. Če pa o Bogu nič ne vemo, seveda tudi o njegovi previdnosti ne.

Deisti, kot na primer Frančoz Voltair in Rousseau in Nemec Kant, so učili, da se Bog za ves svet in za človeka na njem nič ne meni. Dogajanje na svetu se vrši mimo Boga. V te malenkosti se "veliki mojster" ne vtika. "Čistemu duhu" ni mar ta svet.

Zbor fatalistov, kamor spadajo stari stoiki, mohamedanska vera, astrologi, okulisti in spiritisti, pa je prepričan, da človeka vodi neizprosna usoda (fatum), ki ji nihče ne more uiti. Za ljubečo božjo previdnost ni mesta.

Nekaj takega agnosticizma, deizma in fatalizma je v vsakem človeku. Skoro na vsakega pridejo ure, ko se mu tla pod nogami zamajajo. Temni oblaki zagrnejo sonce, da je tema kot tiste tri ure, ko je Kristus umiral na križu. Duše, ki se boré za krščansko popolnost, napade skoro redno strašna suhota. Božja bližina se od njih odmakne. Prepuščene so same sebi, kakor da bi se Bog zanje ne zanimal.

Ta občutek je težak, včasih strašno težak. Najbolj strašnega je doživel Kristus na križu. Ne bi vedeli zanj, da ni zaklical "ob sveti uri" — ob treh popoldne — z močnim glasom: "Eloi, Eloi, lama sa-baktani!" Po naše: Moj Bog, moj Bog, zakaj si me zapustil.

(Dalje drugič)

TONČEK IZ POTOKA

Povest
Spisal p. Bazilij

"Spet bova dobila Kati na glavo," je šepnila Nežika bratcu in jezno pogledala proti cesti. Tonček je bil koj pokonci in v ognju.

"Nak, te emerikavdre pa ne maram!"

Po kolovozu se je izza ovinka primajal domači voz. Hlapec Martinek je imel vajeti v rokah, ob njem je sedel Janez, zadaj cela gruča. Namenjeni so bili na njivo, ki so ji rekli "Pod trebežem". Med delavci je bil tudi Klamovčev Tone, ki je hodil h kmetom na dnino in se je zlasti pri Pintarčkovih kaj rad mudil. A vedno ti je privlekel s seboj svojo Kati, ki je za vsako malenkost bruhnila v jok in se je ni smel nihče dotakniti. Še maček ni smel zazehati: dekletce je takoj zajokalo, da ji je mue pokazal jezik...

"Vidiš ga, možak že vstaja na vozu," se je na tihem jezil Tonček.

Klamovec je res počasi in zategnjeno povedal vozniku: "Pačakaj malo, počakaj! Bom Kati odložil."

"Eeeeeee..."

In dninar Tone je skočil z voza ter postavil na tla svojo jokavo hčerko. Nato jo je peljal čez mostič na pašnik.

"Tako, vidiš! Zdaj se boš pa s Tončkom in Nežiko igrala! Žvečer pa le pridi ž njima domov," ji je povedal, kakor je znal le on. Zaradi njegove gorice so se mu vsi smeiali, komaj je odprl usta.

Kati je že spreminjaala obrazek, kot bi jedla kislo repo, kajti Tonček se ji je za atovim hrbotom zapačil, da so mu oči stopile iz jamic. Klamovcu se ni upal reči, naj vzame Kati rajši s seboj, Nežika pa je bila tudi tiho kot miš.

Dninar Tone je zlezel na voz, hlapec je pognal — in trije otroci so ostali sami.

"Kati! Kaj pa če krava zbezlj?" jo je hotel Tonček postrašiti in dekletce je bilo z jokom že čisto na koncu. Toda danes je še nekam vzdržalo. A vseeno se je zdelo pastirčku bolje, da pusti za enkrat Kati pri miru: voz je bil še preblizu in ako bi se že zdaj začela dreti, bi bil Klamovec hud.

Nato je nekaj časa drežnjala vanjo Nežika, a je tudi ona ni mogla premakniti s tira. Kati je stala na mestu, vrtela med prsti rob predpasnika in gledala v tla. Šele čez dolgo časa je spravila iz sebe: "Ata so rekli, da se igrajmo!"

Potem je bilo zopet vse tiho...

Hm! Zdaj se pa igraj s tako emerikavo punčaro! Saj še Neža, ki je deklica, ne ve, kaj bi žonio. Tončka je prijelo, da bi Kati posadil na Lisko, ki je ležala v bližini. Potem bi žival brenil v stegno, da bi vstala... — Pa saj bi gotovo slišali Katin jok prav do voza, ki se je majal v hrib proti njivi.

"Ata so rekli, da se igrajmo," je trmasto in že skoraj v solzah ponovilo dekletce.

Zopet so vsi trije molčali in se je namesto njih oglasila Ruda z zateglim: "Muuuuu!..."

Končno se je navihanemu paširju le posvetlo: "No, pa se dajmo! Pojdimo se pogrebce!"

Nežika je nezaupno pogledala, kaj to pomeni, brat pa je že iskal tri klinčke. Dal je vsaki enega, a zadnjega je obdržal sam.

"Mi smo pogrebeci in klinčki mrlički. Tale krtina bo moj grobek, onale Nežin, tegale pa dobišti, Kati!" In pokazal ji je krtino, kjer sta z Nežo prejšnji teden zakopala nesrečnega zajca...

Neža je komaj zadrževala smeh; kar hitro je pokazala hrbet ter počenila k svoji krtini. Ko je Kati stopila k svoji, se je začel Tonček zopet na vse grlo dreti:

"Bingale, bongale, v jam' co zvoni,
širje ga nesejo, eden pa spi..."

Nežika je potegnila za njim in končno je tudi Kati boječe odprla usta.

"Bingale, bongale, v jam'co zvoni..."

"No, klenkanja je dovolj! Zdaj pa mrličkom skopajmo grobke!" je resno ukazal Tonček. Prvi je začel počasi kopati v mehko prst in škiliti na Kati, ki je gledala Nežiko in jo posnemala.

Da, tudi Kati je kopala grobek svojemu "mrličku." Toda nenadoma je postal pod prsti tako čudno... In potem je zasmrdelo, da je takoj prenehal z delom. Nesla je roke pod nos, nato pa bruhnila v strašanski jok, ki bi Nežinega tistikrat daleč prekosil.

"Ata, ata!..."

Že je tekla z rokami od sebe preko pašnika naravnost na kolovoz in po njem proti njivi Pod trebežem...

Tonček in Nežika — ta je bila vesela, da se ni edina ujela na zajca — sta obsedela v travi in se smejala, ker sta se tako lepo odkrižala emerikave Kati. Voz je bil tudi predaleč, da bi Katin oče priломastil nazaj. Le malo sta se bala, kaj bo zvečer, kajti Klamovec je Tončku že večkrat navil uro.

Katre pa le ni bilo nikoli več k njima na pašo in to je bilo več vredno kot ne vem kaj!

OB BISTREM POTOKU JE MLIN, JAZ SEM PA MLINARJEV SIN...

Drugo leto je stiški učitelj zopet odkimal z glavo, ko je oče pripeljal otroka v šolo. Še nič se nista potegnila. A da bi take pritlikavee jemal... Le kam pridemo!

"Saj bi ju moral spremljati v Potok, da se ne bi zgubila," se je smejal šomašter Kovač.

In sta bila zopet za leto dni prosta. Tončku se je zdelo sicer kar zamalo. — Končno pa nič ne de! Tudi doma je mnogo opravkov.

Dečko se je kaj rad vrtel v delavnici ob hlevu, kjer je imel oče stružnico in vse mogoče mičarsko orodje. Saj je prav potoški Miha z rajnim očetom ves mlin prenovil, tak mojster je bil. Starega očeta oče ga je pa postavil. In kakor pomni po pripovedovanju potoški gospodar, so bili Pintarčkovi kar po vrsti nekaj rodov samostanski sodarji. Zato ni čudno, da je strugalo veselilo tudi našega Tončka. A ko ga je vzel prvič v roke, je poskušal njegovo ostrino prav na deski, iz katere so gledale zarjavale glavice žebljev... Nesrečna duša! V rokah pa Janezovo strugalo, ki ga je brat dobil za lanski godovni dan...

Kako je ostrina pela po žebljih! Kar jokala je. Seveda je Tonček ni slišal, tako je bil zaverovan v svoje delo. Zdramil ga je šele Janezov glas. Brat je prišel iz hleva, videl Tončkov "zločin" ter zakričal, kot bi ga kdo stružil po hrbitu.

"Smrkavec!"

Tonček je spustil strugalo in se zagnal skozi vrata na prosto. Janez pa za njim. To je bil lov

čez drn in strn, ki ga Potok ni videl ravno vsak dan. Drobni Tonček in za njim skoraj osemnajstletni Janez, ves v ognju zaradi svojega strugala.

Vneti "mizar" je vedel, da bratovim korakom ne bo dolgo uhajal. Vendar je zaradi svoje okretnosti ušel celo iz kota med hišo in mlinom. Hotel se je rešiti v hlev in zapahniti za sabo vrata, dokler se bratova jeza ne skadi. A bil je prepozen. Zato je skočil na levo in se pognal komaj meter pred Janezom.

"Zdaj zdaj me bo imel..." je mislil hitreje, kadar je tekel.

Na, nič več ne more uiti!

Zato je Tonček — kot kokoška, ki na begu od onemoglosti sede in zakokodajska — nenadoma počenil. Pa ravno pred jezerom gnojnica, ki se je iztekla iz hleva. Janez se ni mogel več ustaviti,ogniti pa tudi ne. Butnil je vanj in se kot klada zakotalil prek njegovega ukrivljenega hrbta — naravnost v lužo...

Ojej, kako je bilo Tončku všeč! Žal skoraj pogledati ni utegnil, kako se počuti brat, kajti ubral jo je v mlin k očetu. Tu bo menda varen.

Hlapec Martinek je imel zopet priliko za šale. Vendar je bil s kopanjem na vrsti tudi Janez!

Tonček tistikrat gotovo ne bi odnesel brez bratove povrnitve, da ni slučajno zvedel za skrivnost, kako izginjajo klobase iz dimnika. To pa je bilo takole:

Dečko je večkrat izginil pod streho, kjer je rad brskal po stari skrinji, ki je skrivala pravi zaklad. Vse mogoče cerkvene stvari si dobil v njej. Oče jih je dobil po svojem bratu Antonu, duhovniku na Koprščini. Ko je ta za vedno zatisnil oči, je bil Miha poleg. Ni dosti zapustil: vse je namenil revnim tržaškim študentom, kar jim ni že v življenju sproti razdal. Konja in zapravljenček ter skrinjo mašnih stvari je pa le dobil potoški gospodar. "Kadar se boš vozil, pomni, da sem neštetkrat sedel na zapravljenčku z Gospodom na prsih... Kar je v skrinji, pa shran! In kadar bodo zopet beli menihi v stiškem samostanu peli psalme, jim nesi vse skupaj..." je očetu s postelje pretrgano povedal brat Anton.

O, to je vedel tudi Tonček! Saj je mlinar Miha otrokom večkrat pripovedoval. Zato pa se je vselej z velikim spoštovanjem bližal skrivenostni skrinji pod streho. Prvikrat ji je trikrat dvignil pokrov in ga zopet spustil. Končno ga je le prislonil na tram ter sedel na rob skrinje. Potem je

listal po debelih in v trdo usnje vezanih mašnih knjigah ter s sveto pobožnostjo božal lepo zložene, z zlatom obšite mašne plašče. Mnogokrat si je zazelel, da bi postal gospod... Pa kaj, ko ga še v osnovno šolo noče sprejeti stiški šomašter! Vedno mu je premajhen. — Saj je v resnici. Zato pa vselej, kadar zlezete pod streho, pomeri stričev, biret. Ko mu ne bo več plesal okrog glave in obtičal z robom na njegovem nosku, bo fant menda že dovolj velik...

Poseben predal v skrinji je bil skrbno zaklenjen. Še oče ga ni nikoli odprl, kakor je vedel Tonček. Pač pa je zvedavim otrokom nekoč povedal, da sta v njem dva keliha. Čakata bele menihe, ki jih je cesar Jožef pregnal iz Stične. Lepo sta za-

vita in vsak v svoji škatli: močna ključavnica brani, da bi ju nepoklicana roka motila pri čakanju. Zlata sta in le za službo na oltarju: nihče se ju ne sme dotakniti, tudi oče ne... Čakata bele menihe. Že dolgih enajst let...

Kdo bi si mislil, da se pod streho Pintarčkove domačije v Potoku skrivajo taki zakladi!

V skrinji so bile tudi knjige, katere je oče večkrat prinesel iz podstrehe ter listal po njih. Bolj slabo je bral preprosti mlinar, vendar so otroci slišali iz njegovih ust marsikateri nauk Baragovih "Zlatih jabolk" ali Slomškove knjige "Blaže in Nežica v nedeljski šoli". Zlasti mohorjevki je bila v skrinji cela vrsta.

(Se nadaljuje)

ŽALOSTEN KONEC DVEH "DOMAČIH" KENGURUJEV

Bruno De Miller, Corrimal

KENGURUJA NA PRIČUJOČI SLIKI sta starra okoli 10 mesecev. Slika je bila vzeta na vrtu Drmotove hiše v Corrimalu.

Ko sva bila z bratom na lovu blizu kraja Coolabah ob queenlandske meji, sva podrla dve različ-

ni kengurujski samici. Pri obeh sva našla v vrečah mladiča. Če bi jih ne bila našla tam, bi jih ne bilo mogoče ujeti. Bila sta že tako velika, da bi na prostem tekla skoraj tako dobro kot odrasli kenguruji. Lahko sta se že pasla po travnikih, v nevarnosti pa planila nazaj v materino vrečo. Sicer se pa mladi kenguruji vračajo vanjo tudi sicer in si privoščijo mleko, dokler jim mati to dovoli. Kakor hitro dobi samica novega mladiča, ki ga je komaj za poldrugo inčo, prejšnji ne sme več v vrečo. Zanimivo je, da novorjeni kenguruj, kakor je drobenc, najde pot v vrečo sam od sebe, ne da bi mu morala mati pomagati. V vreči ostane in sesa, dokler ne dobi nekaj dlake. Nato se ob sončnih dneh že upa na sonce in leži ob materi na travi. Ob najmanjšem znamenju, da se bliža nevarnost, pa skoči kot blisk v materino zavetje.

Ta dva mladiča sva torej z bratom lahko ujela. Naložila sva ju na avto in jima dala dosti sveže mlade trave. Z velikim zadovoljstvom sta jo žrila. Na Drmotovem vrtu smo ju imeli blizu dva meseca. Bila sta kar domača in lahko smo ju hrаниli. Tedaj se je nenadoma vreme sprevrglo in doobili smo mrzel dež. Eden od kengurujev je dobil pljučnico in kar hitro poginil. Drugi se je preveč nažrl solate, ki je rasla na vrtu in se mu je zelo priljubila, pa je zbolel in poginil.

Taka je torej zgodovina obeh kengurujev, ki jih kaže slika.

KOTIČEK NAŠIH MALIH

Urednikova pripomba

Ko je pretekli mesec izostal KOTIČEK, se je ves svet izprševal: Ali sta tudi Slavka in Slavko omagala...? Enako urednik. Pa je prišlo na dan: Nista omagala, pomota je nastala. Naslov sta naredila: 66 Paddington St., namesto Gordon St. Pošta jima je pismo vrnila in ponovna pošiljka je prišla prepozno.

Čeprav šele zdaj beremo o praznovanju velike noči, nič za to, samo da Slavka in Slavko nista — omagala...

Slavica piše

Veliko noč samo lepo praznavali ob lepem vremenu. Na veliko soboto smo bili pri polnočni. Prvič v življenju sem imela priliko videti tako krasne obrede in procesijo s svečami. V srcu sem kar uživala, čeprav je bilo vse še tako žalostno, ko je bil Jezus še v svojem grobu. Kar naenkrat malo čez polnoč se je pa mašnik preoblekel iz žaljočega vijoličnega v krasen bel in zlat plašč. Gloria je zmagovito zadonela po vsej cerkvi ob veselih zvokih in brnenju strežnikovega zvončka. Čutila sem, da nekaj velikega se je moralo nenadoma zgoditi. In res: Kristus je vstal! Aleluja! Aleluja!

Nekaj silnega me je prešinilo od vrha do tal. Videla sem zmagovitega Zveličarja nad premaganim grobom in zdelo se mi je, da tudi jaz kot vstajam z Njim. Srčko mi je kar hotelo vzklopiti od

Misli. Julyv. 1960.

veselja in... kar vriskala bi! Slavko in ata ob moji strani sta tudi nepremično strmela v daljavo. Čutila sem, da sta tudi oba ginjena do kosti. Prav zadovoljna sem bila, da sem prvič v življenju prisostovala temu velikonočnemu zmagoslavju.

S prav lepimi pozdravi in še svežimi čutili iz velikonočne slavnosti ostajam Vaša

Slavica Filipčič

Slavko piše

Sedaj o velikonočnih praznikih smo se marsičesa razgovarjali doma in razpravljal o tistih časih, ko je bil Jezus obsojen in bičan, s trnjem kronan in pribit na križ, ter ko je na velikonočno jutro zmagovito vstal iz groba. Ata trdi, da so ga obsodili, mučili in pribili na križ taljani. Slavica in jaz pa trdva da so bili Rimljani. Ata pravi, da taljani ali Rimljani, to je vse eno in isto. Je to res? Jaz mislim, da ne. Nazadnje pa smo le bili vsi iste misli in priznali, da so Jezusa križali naši grehi in človeške hudobije; tisti Rimljani tam so bili samo orodje.

Ata nam je tudi povedal pravljico, kako je beseda "aleluja" nastala. Pravi, da pred božjim grobom so stražili tri vojaki: Romun, Taljan in Nemec. Ko je Kristus vstal in ga je Romun zaledal, je ves prestrašen odprl usta in vzklikanil: "Aaaa!" Taljan pa: "L' é lu!" (Je on!) Nemec pa: "Ja-a-a!" In že se je pokadilo za njihovimi petami, ko so jo po bližnjicah pobirali čez kalvarsko goro proti Jeruzalemu.

Tako pravi pravljica, da je nastala beseda "aleluja". Kaj pravite, ali je mogoče, da bi bilo res, p. urednik? Jaz mislim, da to ne drži.

Pozdravlja in želi vse najboljše Vaš,

Slavko Filipčič

Pripomba: Veš, Slavko, kar pravljice pravijo, vse "drži", pa samo tako dolgo, dokler ostane v pravljici. Če pa vzameš ven iz pravljice in začneš preizkušati, že nič več ne — drži! — Ur.

Z I M A

Prikašljala je starka zima,
naguban, suh ima obraz;
ko z brado kljukasto pokima,
sneg z neba prileti in mraz.

J. Stritar

IZ SYDNEYA V PERTH – IN NAZAJ

Dr. I. Mikula

"VZEMITE NAJU S SEBOJ na potovanje preko kontinenta! Rada bi zopet videla Freemantle in Perth, lepi mesti na zahodu. Prvič sva ju videva ob prihodu v Avstralijo v polnem pomladnem zelenju in se nama je ta novi svet takoj priljubil."

Tako sta se mi ponujala za sopotnika sydneyjska mladoporočenca. Morda sta celo sanjarila, da jima bom plačal potovanje medenih tednov! Da vse take, ki imajo morda podobne skomine, takoj ozdravim, naj izdam skrivnost:

Povratni listek za železnicu Sydney — Perth drugega razreda vzame tri moje mesečne plače — 41 funtov. "Skominarji" bi morali žrtvovati kvečjemu tri tedenske mezde...

Sydney — Melbourne

Zvečer se odpelješ, v Melbournu si malo pred poldnem. Dovolj imaš časa, da si ogledaš mesto, obišeš cerkev sv. Frančiška, pravi cvetlični vrt pred izpostavljenim Najsvetejšim, veličastno katedralo sv. Patricka in še kaj. Šetaš se po botaničnem vrtu, skrbno negovanem. Vidiš reko Yarro, ki se vije okoli vrta, vstaviš se pred spomenikom padlim junakom, ki se dviga v sinje višine nad mestnim vrvežem. Morska obala s pristaniščem nas, sydneyjske pomorščake in plavače, manj privlačuje. Zato najdemo časa za obiske pri prijateljih.

Gostoljubno me je spréjel p. Bazilij in mi pokazal svojo izvrstno urejeno dušnopastirsko pisarno. Varno me je krmaril na obiske k nekaterim, pa moram njihova imena zamolčati, da ne bo zame pri drugih, ki mi je časa zanje zmanjkalo. Pokazal mi je tudi hišo, kjer bo odslej Slovenski dom. Čas je potekel kot bi mignil. Le drznemu avtu spretnega dr. Mihelčiča se imam zahvaliti, da vzečer brzec proti Adelaidi ni izginil v noč — brez mene...

Melbourne — Adelaide

Za sopotnike sem imel vesele dalmatinske fanete, ki so popevali svoje turobne morske pesmi in stregli sebi in nam s sadjem in vinom. V prijaznosti niso nič zaostjali izletnik, ki so se vračali v Adelaido z obiska v Sydneyu. Niso mogli prehvaliti Sydneya, ki je po njihovem najlepše avstralski mesto in se mislijo kmalu tja preseliti. Med nami so bile tudi novodošle Grkinje, ki se pa niso zmenile za nas druge. Bile so na poti k svojim so-

rodnikom ali ženinom v Adelaido.

Z jutrom vred smo zdrčali med griči, dolinami in gozdovi v Adelaido. Mesto ima med vsemi avstralskimi mesti najlepšo dovozno pot. Zdaj je zopet precej časa za ogled pravokotno zgrajenega mesta — mesta katedral, cerkva, parkov, drevja in cvetja. Nikomur pa ne privoščim zimske burje, ki je strašnejša od melbournškega viharja. Mesto je kakor šahovska deska — vse po strogem načrtu. Pridružujejo se mu številna stara in nova predmestja, raztezačoča se na sever proti gričem, na jug proti morju.

V predmestjih Ottaway, Rosewater, Pannington in drugih so slovenske naselbine. Pomoči Rudija Viteza in Toneta Jesenka se imam zahvaliti, da sem mogel v naglici obiskati tucat rojakov. Iskrena hvala! Nisem pa mogel obiskati znanega Ljubljancana, ki je poročen z dravsko mojo žabto, brhko Korošico. Pa drugič, saj bo Adelaide še ostala na šahovski deski.

Kako pa naprej proti zapadu?

V Sydneyu so mi v uradu Interstate Booking Office svetovali, naj šele v Adelaidi vprašam za listek v Perth in nazaj, češ da tam dobim v zimskih mesecih večji popust. Ko sem pa za listek vprašal, so mi rekli: No transaustralian express today! Imel sem občutek potapljačega se. Tam

Kalgoorlie: skupina Slovencev z misjonarjem

v Kalgoorlie-ju, na otoku sredi puščave, Slovenci na službo božjo čakajo, jaz pa v taki zagot! čez hip mi je prišla sveta misel: Poskusim po zraku!

Po cesti North Terrace sem hitel med živahnim prometom s prtljago v obeh rokah do urada. Hitro sem imel v rokah turistovski listek za Perth. Plačal sem blizu toliko kot bi stala povratnica na železnici. Dobro, da sem smel računati z radodarnostjo rojakov v Perthu! Prtljage pa nisem mogel vzeti v zrak toliko, kot sem je imel. Samo polovico! Kam z drugo? Na odgovor nisem dolgo čakal. Nesel sem kovček k Mrs. Lorna, ki ima v Perthu sorodnike, moje prijatelje. Prav rada je sprejela prtljago v varstvo, mene je pa prosila, naj vzamem s seboj v Perth svež "Jubilee Cake" za njene sorodnike. Brez vprašanja sem sprejel dragoceno slaščico in jo z najnežnejšo skrbjo čuval na letalu.

Polet iz Adelaide sem sicer že opisal v junijskih MISLIH, o tem "Jubilee Cake-u pa nisem nič znil. Med potjo po zraku sem skušal uganiti, kakšen jubilej naj bi obhajali oni prijatelji v Perthu. Rad bi pripravil slavnostni govorček, pa ne morem, ko ne vem, kako in kaj. Pa kaj me vse to briga! Pecivo bom pustil na letališču, tam naj ga lastniki iščejo, saj druge naloge nimam.

Toda ko se je železni ptič spustil na letališče, sem že zagledal čakajoči me "jubilejni poročni par", ki naj sprejme poslani "Jubilee Cake". Te-

ta, Mrs. Lorna, jima je bila iz Adelaide brzojavno sporočila čas mojega prihoda. Moral sem takoj z njima na dom v Mt. Pleasant, zastonj sem se branil. Ni mi bilo do tega, da se udeležim kakih slavnostne "party", pa si nista dala dopovedati. Toda nič takega me ni čakalo pri njima. Gospa mi je postregla s čajem in prigrizkom. Sedaj je čas, sem si mislil. Slovesno se dvignem, vzamem zaboček z "Jubilee Cake-om" pod pazduhi in začнем:

"Srečen sem, da sem nocoj edini vajin slavnostni gost, draga srebrna poročenca! V duhu je z vama tudi teta Lorna iz Adelaide in v dokaz vama pošilja ta krasni in sladki Jubilee Cake..."

Moral sem prenehati, ker sta me gostitelja gledala silno iznenadena in z odprtimi ustmi. Brž nato sta prasnila oba hkrati v bučen smeh.

"Pa midva sva poročena šele 13 nesrečnih let, ničesar drugega ne obhajava, kot vaš dobrodošli povratek v Perth, vsaj na obisk. Kar se pa tiče Jubilee Cake-a, ga pa vsak dan pečejo po vsej Avstraliji, nikjer pa tako dobro kot v Adelaidi. Teta je samo to hotela, da dobiva svežega, danes pečenega, pa se je poslužila vaše prijaznosti, ko ve, kako rada imava to pecivo. In zdaj ga bomo takoj načeli, ker slučajno nimam nič drugega primernega k čaju."

Tako se je moj slavnostni govor neslavnostno ponesrečil...

(Se bo nadaljevalo.)

BRISBANSKO DVOJNO BANDERO

Naše krasno umetniško izdelano bandero Marije Pomagaj in blagovestnikov sv. Cirila in Metoda je prvič javno vodilo Slovence pri procesiji sv. Rešnjega Telesa. Zaradi splošnega občudovanja bandera smo bili Slovenci deležni posebne pozornosti.

Nismo pa še poravnali stroškov za bandero v znesku £ 129. Preden se lotimo ponovnega zbiranja darov, probčujemo seznam dosedanjih prispevkov v znesku £ 51. Manjka torej še precejšnja vsota.

Dosej so darovali:

- £ 8-0-0: nabral med Slovenci v Mt. Isa Tone Stariha;
- £ 3-0-0: Marija Čeh;
- £ 2-0-0: družina Plut, Franc Matičič, Franc Penko;
- £ 1-12-0: Anton Pratnemar;
- £ 1-10-0: Janez Mivec, Cooma, Miha Malnar, Cooma, dr. I. Mikula;
- £ 1-0-0: Anton Konda, Anton Vogrin, Andrej Lahajnar, Stanko Sivec, Jože Kurinčič, Jože Tom-Mislji. July, 1960.

šič, Anton Karlin, Mirko Rakušček, Sydney, Srečko Tobijas, družina Brezavšček, Lojz Košorok;

£ 0-15-0: Rudolf Stavar;

£ 0-10-0: družina Fon, Jože Košorok, Janez Primožič, Jože Maček, Dookie, družina Andreis, Mrs. Nagy, Mirko Zavnik, Dora Vodopivec, Gisela Vuga, Hilda Holzedl, Jože Barbiš, Ivan Knafele, druž. Uršič, Jože Čarman, Janez Košorok, Franc Stavar, Tone Purgaj, Franc Blatnik, druž. Vujica, Sonja Fon, Ida Mizerit, S. Rože, trije neimenovani;

£ 0-6-0: druž. Podobnik; £ 0-5-0: Darinka Strugar, Anton Krajnc, Eliza Vogrič, Mimi Grilane, Francka Dekleva, Jožefa Tomšič, Mr. Mrs. Hos, Pavel Dekleva; £ 0-4-0: druž. Grčman, R. Lanzer, F. Vodopivec; £ 0-3-0: Ivanka Dekleva, Stane Korač; £ 0-2-0: Teodor Sulčič, Ivan Balant, Franc Breskvar, Pavel Dekleva.

Vsem dosedanjim darovalcem prisrčen Bog plačaj! Prosimo nadaljnjih velikodusnih prispevkov osebno nabiralcem ali po pošti na naslov: Mrs. Kristina Plut, 69 Kingsholm St., New Farm, Brisbane, Qld.

Cerkveni odbor, Brisbane

O NARODU "Z ENIM FRAKOM"

Pavla Miladinovič

GORNJI NASLOV BO RAZUMEL, kdor je ali bo pazljivo prebral knjige Janeza Arneža pod naslovom: *Slovenia in European Affairs*. Izšla je v ZDA leta 1958.

Pričakovala sem, da je knjiga kot prvi zvezek zamišljene zbirke "STUDIA SLOVENICA" visoko znanstveno delo in komaj primerna za poprečnega bralca. Pa ni tako. Knjiga je prijetno poljudno pisana v lahki angleščini. Kdor prilično obvlada jezik, naj jo brez skrbi vzame v roko.

Obsega zgoščeno zgodovino Slovencev od naselitve v kraje, kjer še danes živijo, preko fèdalizma, Napoleonove Ilirije, ustanovitve Jugoslavije, njenega razpada v drugi svetovni vojni — do komunistične revolucije in ustanovitve nove Jugoslavije pod rdečo zvezdo. Zaključno poglavje razpravlja o slovenskih manjšinah v Avstriji in Italiji.

S stališča geopolitike (zemljepisne lege itd.) prikazuje Arnež Slovenijo kot ozemlje, ki je izredno važno izhodišče na Sredozemsko morje, zato preže nanjo z enakim apetitom Nemci in Italijani. Ta apetit se je pokazal že ob času, ko se je vršilo pokristjanjenje Slovencev.

Važen — posebno za tujce — je opis ustoličenja karantanskih vovod na Gospodovskem polju v slovenskem jeziku, ki se je zadnjič vršilo 1.1597. V tem poglavju bo marsikdo, ki morda slovenske zgodovine sploh ne pozna, našel veliko odkritje in spoznal, da ni res, kar se pogosto sliši: češ da Slovenci nimamo s v o j e zgodovine in smo samo "odpadki ob mešanju raznih ras". Za take nas je smatral Karl Marx in za njim še kdo. Seveda ni samo omenjeno poglavje tisto, kar Marxovo mnenje pobija. Vsa knjiga hoče biti močan dokaz, da smo Slovenci narod zase, ne samo nekaki Jugosloveni, temveč narod s staro kulturo in častitljivo prošlostjo, ne pa neko ljudstvo, ki "drugega ni znalo kot prodajati mišje pasti, sita in rešeta."

Sodim, da se je avtorju dokaz zadovoljivo posrečil. Skušal je biti vseskozi objektiven opazovalec in se držati dokumentov. Ker pa, kot sem že poudarila, knjiga ni visoko znanstvo, ampak podaja dejstva v poljudnem slogu, mu ni zameriti, če je tu pa tam vnesel v celotno sliko svoje osebne poglede in bralcu položil zaključke na dlan.

Ugibam, če je knjiga namenjena tistim "velikim", ki od časa do časa prestavljajo mejnike narodom in državam, zlasti "malim". Če je, bi dejala, da se prerada bavi s podrobnimi majhnimi do-

godki, ki "velikim" ne bodo mar. Toda za nas so prav take podrobnosti privlačno branje in zanimive informacije, ki širokim plastem naroda niso kaj prida poznane.

Sem spada opisovanje dogodkov pod nemško in laško okupacijo in med komunistično revolucijo. Tiisti, ki smo že v zrelih letih preživili one težke čase, si ob tem branju marsikaj pokličemo v spomin. Mlajši, ki so v komunističnih šolah netočno spoznali tisto dobo (in sploh vso slovensko zgodovino), lahko razvidijo ob tem branju, kaj je resnica.

Zaključek: Arneževa knjiga spada v roke vsega bralca, ki mu angleščina ni španska vas. Najtu poudarim še to, da nudi mnogo zanimivega posebej našim Primorcem, ker se na dolgo ustavlja ob Sloveniji kot "zaledju Trsta". Mi sami, pa prav tako naši neslovenski sosedje, ki jim bomo dali knjigo, da jo prečitajo — vsem bo knjiga pokazala, kje je mesto naši Sloveniji, kadar teče razprava o uravnavanju "evropskih zadev."

IZ MATIČNIH KNJIG N.S.W.

P o r o k e

Iz Newtowna sta prišla pred oltar cerkve sv. Patricka v Sydneyu dne 18. junija in se zavezala k večni zvestobi Silvan Ivan Franca iz Gradišča pri Kopru in Zora Pavlovec iz Hrušice pri Podgradu. Srečni ženin je malo pred poroko dospel iz Pariza.

Annandale je v ondotni cerkvi videl slovensko poroko dne 25. junija. Ženin Leopold Matelič je doma iz Liveka pri Gorici, nevesta Rozalija Ostanelek je pa nekaj dni pred poroko prišla v Avstralijo iz Šentvida pri Stični.

Obema paroma prisrčne čestitke!

K r s t i

V Paddingtonu je bil 13. junija krščen Peter Anton, ki sta mu starša Franc Počkaj in Marija r. Kalc.

V Corrimalu so krstili na ime Mihael prvorjenčka zakoncev Viktorja Brodnika in Ivette r. L'Eglise.

V Wollongongu, katedrala, so krstili prvorjenčka zakoncev Franca Štiftarja in Dragice r. Žičkar, ki sta se nastanila v Albion Parku. Fantku so dali ime Silvin.

Iskrene čestitke vsem!

KROMPIRJEVEC IN ČEBULČEK

ORGANIZIRANA!

TOWNSVILLE, QLD. — V tem lepem kraju, toplem in cvetočem tudi sredi avstralske zime, je bil najin dan 14. junija. Svetega Bazilija sva si izbrala za poročnega patrona. Rojakov nisva vabila — lepo prosiva za zamero! Edino ga. Zora Uljanič je bila pričujoča, pa še ona samo — v duhu! Dobra rojakinja je slutila, kaj se pripravlja, pa je že poprej poslala sliko uredniku, on pa nama. Vračava jo in prilagava pet funтов za objavo v MIS LIH. Priznati morava, da je gospa najin par odlično zadela. Samo malo je manjkalo, da nisva bila tisti dan — taka! Čestitke in darove z veseljem sprejmeva, toda samo preko uredništva. Stalnega naslova še nimava, kupujeva pa prav te dni lastnindom — velik grad v visokih oblakih. Ko bo kupčija sklenjena, pošljeva naslov v objavo.

Pozdrav vsem bralcem MISLI. Ohranite naju v prijaznem spominu do prihodnje pošte iz podnebnih višav!

KROMPIRJEVEC IN ČEBULČEK

Iz Slovenske Duhovniške Pisarne

SYDNEY — LEICHHARDT

Romanje v majniku

Bilo je kar lepo. S tem ni rečeno, da bi ne moglo biti lepše. Ko je kraj tako priročen, bi po pravici pričakovali še večjo udeležbo. Vendar nas je bilo nad sto — in za Sydney (!) ni ravni slabo. Nam pač gre vsaka reč nekam počasi v izvedbo, čeprav nas je raztresenih po Sydnetu kot listja in trave.

Nekaj posebnega je bilo na tem romanju, da nam je med procesijo g. Klakočer vodil molitev in petje po zvočnikih naravnost od orgelj na koru. Iskrena hvala! Hvala tudi vsem drugim udeležencem in udeleženkam. Upamo, da ste imeli lep duhovni užitek.

Procesija sv. Rešnjega Telesa

Vreme ni bilo najboljše, celo precej krepka prha nas je zalotila pred procesijo in med njo, vendar je bila naša letošnja udeležba dosti boljša kot lani. Avtobus nas je pripeljal 40, nekaj jih je prišlo na svojo roko. Ponovno smo videli, kako veličastna je ta sydneyska manifestacija z vero v sveto Rešnje Telo. Upajmo, da bo prihodnje leto zopet večje število v naši skupini. Tistim, ki ste se odzvali vabilu, pa iskrena hvala.

Službe božje v juliju

Blacktown: prva nedelja, 3. julija ob 11 uri.

Sydney, St. Patrick's: druga nedelja, 10. julija ob 10:30.

Leichhardt, St. Joseph's, Roseby St.: tretja nedelja 17. julija ob 10:30.

Sydney, St. Patrick's: četrta nedelja 24. julija ob 10:30.

Wollongong: katedrala, peta nedelja 31. julija. Popoldne ob 5.

Prihodnje romanje

Zdaj je že določeno, kdaj bo in kje. Kar znamujte si na koledarjih:

V nedeljo 14. avgusta, dan pred praznikom Vnebovzetja, in sicer k cerkvi sv. Trojice v Granville.

Škofov Obisk pri Sv. Očetu

Vedeli smo, da je kmalu po novem letu ljubljanski škofov prevzv. Anton Vovk po 15 letih škofovanja prvič dobil dovoljenje za pot v Rim.

O svojem obisku pri sv. Očetu je za veliko noč napisal pastirsko pismo svojim vernikom ljubljanske škofofije, ki ga tu objavljamo.

Gotovo bo zanimalo tudi bralce MISLI in jim bo lahko v duhovno korist. — Ur.

Vsako leto, ko obhajamo velikonočne praznike, smo katoliški kristjani ob vstalem Zveličarju veseli in ob njegovi zmagi nad smrtno in grehom smo polni upanja in krščanske samozavesti. Upravičeno si med seboj izrekamo voščila, da bi Gospodovo vstajenje prineslo tudi nam samim zmago nad grehom in nad vsemi težavami življenja. Ko Vam letos taka krščanska voščila iskreno izrekam, dovolite, da Vam kratko popišem svoj obisk pri svetem očetu, ki sem ga doživel 1. februarja in zakaterega sodim, da sem naredil ne samo v svojem imenu, ampak tudi v imenu vseh, ki ste mi izročeni.

Zakonik cerkvenega prava v 340. kanonu ukaže, da so vsi škofofje dolžni vsako peto leto poročati papežu po obrazcu, danem od apostolske stolice, o stanju škofofije, ki jim je izročena. Podrobno preučujejo seveda ta pismena poročila prizadete kongregacije pri sv. stolici, za najvažnejše zadeve se pa zanima tudi sam sv. oče, kateremu se mora vsak škofov predstaviti in mu izročiti posebno poročilo.

Po zadnji svetovni vojski je bilo s sedeža naše ljubljanske škofofije mogoče to važno naročilo izpolniti šele letos, ko sem v zgodnjem jutru 19. januarja odpotoval v Rim, da sem uradno, pa s spoštovanjem in veseljem, počastil predvsem grobova sv. apostolov Petra in Pavla in da sem se predstavil papežu in mnogim svetim kongregacijam rimske kurije. Važni, tudi težavni opravki so se vrstili. Nekatere je bilo treba še preučevati. Zato sem vmes lahko obiskal tudi nekatere znamenita božja pota izven Rima, da sem tam priporočil Bogu, Mariji in našim zavetnikom škofofijo in sebe. Kar utrujen, pa Bogu hvaležen za izvršena potrebitna opravila, sem se v jutru 20. februarja vrnil srečno domov v potrjeni zavesti, da je povsod lepo, a najlepše doma.

Zopet in zopet sem v duhu na potovanju in posebej v večnem rimskem mestu. Tako močni so bili pač vtisi, tako važno je bilo poslovanje. Spomine bi lahko pripovedoval ure in ure. Vem pa,

predragi, da Vam znamenitosti krajev, posebej tudi Rima, lahko slika kdorkoli ali tudi dobra knjiga, eno Vam pa iz večnega mesta more predočiti samo tisti, ki je to sam doživel. In to eno je: poseben obisk pri papežu, pri namestniku Kristusa na zemljji, pri vrhovnem poglavaru krščanstva.

Tako po prihodu v Rim sem za obisk pri papežu vložil pismeno prijavo in označiti sem moral, kdo bo še v spremstvu. Zvečer 31. januarja sem dobil obvestilo, da je obisk določen na naslednji dan, 1. februarja ob 11:45 dopoldne.

Slavnostna papeževa straža je bila razpostavljena v zgodovinsko opremljenih sobah, skozi katere smo šli že nekaj pred napovedanim časom v predsobo papeževe zasebne sprejemnice. Tu mi je višji prelat na vprašanje ljubeznivo pojasnil, da je sedanji sv. oče odpravil po ceremoniju predpisani trikratni poklek pri prihodu škofa, kar je posebno všeč tistim, ki čutijo že kakšne nevšečnosti v nogah. Pred menoj je bil v avdenci neki ameriški škof, nato sem pa vstopil pač s čustvi, da grem k očetu.

(Konec prih.)

POZDRAVLJALO NAS

in v molitev se nam priporočajo letošnji slovenski novomašniki ljubljanske in mariborske škofije.
Posvečeni so bili 29. junija, nove maše bodo večino ma na nedeljo 3. julija.

Sede od leve na desno:

Rolc Mihael, 56 let, od Šentlenarta v Slov. Goricah;

Grojzdek Alfonz, 27 let, iz Cerkelj ob Krki;

dr. Janez Oražem, rektor semenišča, in **Anton Karo**, spiritual;

Bobnar Janez, 35 let, iz Smlednika za Šmarno goro;

Krambergaar Franc, 24 let, iz Šentlenarta v Slov. Goricah;

Misli, July, 1960.

Stoje od leve na desno:

Matjaž Franc, 29 let, iz Remšnika, Štajersko;

Arhar Marijan, 30 let, iz Šentvida nad Ljubljano;

Topolovec Jože, 26 let, iz Žetal pri Rogatcu;

Casar Štefan, 31 let, iz Bogojine v Prekmurju;

Mihor Roman, 27 let, iz Trnovega, Ljubljana;

Ham Janez, 26 let, iz Velesovega, Gorenjsko;

Novak Janez, 27 let, iz Sladke gore, Štajersko;

Lamovšek Alojzij, 28 let, iz Šentrupertja Dolensko;

Kraljič Vinko, 26 let, iz Nove Cerkve pri Celju.

IZ LOVČEVIH ZAPISKOV

Ivan Rudolf

HRČEK LAKOMNIK.

V LENDAVI V PREKMURJU JE UČITELJEVAL moj prijatelj Rado. Večkrat me je vabil k sebi ne počitnice. Pripovedoval je o bogatih zajčjih loviščih, o številnih jerebicah in prepelicah, o preletu kljunačev, o fazanih in lisicah. Vse je bilo tako zapeljivo, da sem se končno lepega dne le odpravil na pot. Najbolj me je zanimala živalca, ki je moj prijatelj sploh ni omenjal in sem jo le sam poznal iz učnih knjig — hrček! Temu do tedaj še nisem prišel do živega. Ne s puško, pač pa recimo s srcem. Prav zato me je gnala radovednost, kakšno je življenje tega ravzpitega lakomnika.

Rado je bil ves dan zaposlen v šoli. Preskrbel pa mi je starega lovskega čuvaja in z njim sva prelezal kar več lovišč. Stari Andraž je bil zgovoren in več lovski čuvaj, čeravno mi je njegova govorica v začetku povzročala težave. Ljubil je divjad in poznal vse njene navade in tudi razvade. O hrčku mi je povedal marsikaj zanimivega in zabavnega. Odkrila sva tudi nekaj hrčkovih rogov. Iz svojega razgibanega lovskega življenja pa mi je Andraž o tej pri nas skoro neznani živalci pripovedoval tako živo, kot da bi bil z njo prezivel del svojega življenja.

Naj vam torej predstavim hrčka. Spada med glodalce. Je kakih trideset centimetrov dolg, zgoraj rjavorenkaste barve, spodaj pa črn. Majhna živalca, kajne! Zimo prespi in je od vseh znanih živali pri nas najskrbnejši gospodar, v resnici skoraj že nekak skopuh in lakomnik.

Marčno sonce je kar toplo pritisalo na prekmurska polja. Globoko pod zeleno pšenično njivo je hrček v svojem brlogu začutil, da se končno le bližajo boljši časi. Dvakrat ga je sonce že v februarju zbudilo. Tako vztrajno je sijalo na njivo, da je njegova toplota pologama vdrla v bivališče, kjer je tesno stisnjem ležal godrnjavi prišlek, kakor imenujejo v Prekmurju nedomačine. Na tej njivi je bil hrček res nedomačin. Okrog skrbno urejenega ležišča so se vrstile bogate zaloge hrčkove zimske krme. Sonce ga je torej vzdramilo, zehal je in se godrnjače praskal povsod, koder so ga grizle nadležne bolhe. Nato se je pretegnil, se nerodno vzdignil in pogledal po shrambah, ki so se v teku zime hudo zmanjšale. Pokusil je nekaj zrn fižola in pšenice, hlastnil po pesi in krompirju. Vendar brez pravega teka. Zaloge so bile plesnive, zato se je zmrdaval. Končno se je odpravil

proti izhodu in odprl skrbno zadelana vrata.

Oprezno je pomolil rožnatordeči smrček v jutranjo svežino in dolgo vohal okrog sebe, preden se je odločil za prvi spomladanski sprehod. Počasi je capljal po brazdi, nato se je ustavil in se pohlepno mastil s sočnim pšeničnim biljem. Zatem si je napolnil še oba obilna žepa, s katerima ga je oskrbel mati narava. Odnesel je zeleno krmo domov, da bi bil preskrbljen za mršave čase muhastih marčnih dni. Ko je že deseti tovor srečno spravil pod streho, ni njegova velika vnema še prav nič popustila. Sonce pa se je skrilo čez polja in potegnila je mrzla sapa. Še preden je lahko zbežal, se mu je na smrček prilepila debela snežinka, da se je kar pošteno prestrašil. Hitro jo je pobral domov, za silo zadelal vhod in ves jezen godrnjal nad slabim vremenom. Nakrmil se je še z ostanki zimskih zalog in kot pravi sladkosned mescal fižol, krompir peso in pšenico z obilnimi grižljaji svežih pšeničnih bilk. Nato se je zleknil in trdno zaspal.

Čez nekaj dni, ali morda tudi tednov, ga je sonce spet spravilo na noge. V temnem zatohlem brlogu mu ni bilo več obstanka. Ko je pomolil smrček skozi izhod in preiskoval, kakšen veter pihlja, je ugotovil, da diha suh veterček. Vsedel se je na rjavo krtino in si s kratkovidnimi očmi ogledoval božji svet.

Pšenični posevek se je pomembno potegnil v višino, odkar je bil hrček zadnjič na površini. La-puh je cvetel, rjavkasto latje preslice se je pozibavalno v vetru, komaj zaznavno drobno modro cvetjejetičnika se je krivilo. Vendar vse to hrčka ni zanimalo: vsa ta šara namreč ni za njegove zobe. Zato pa je z velikim tekom odgriznil nekaj šopov kurjih črev, ki so tudi že cvela, še bolj pa

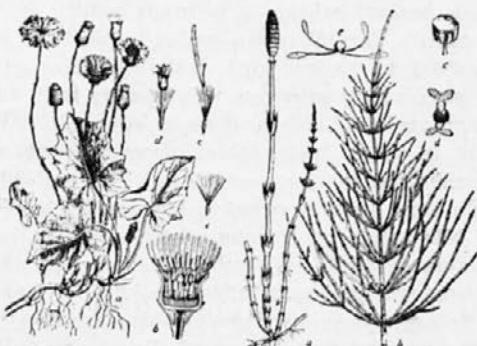
sta mu prijala divji motovilec in slastni regrat. Sočna rdeča detelja mu je šla prav tako v slast, kot ozkolistna lucerna. Nato si je natral pa obe malhi, da sta mu obležali na hrbitu, kot dva zajetna konca salame. Med zobmi pa mu je še mahljal šop pšeničnih bilk. Urno jo je pobral proti svojemu rovu, izginil vanj, že čez nekaj minut pa je bil spet zunaj z izpraznjenimi žepi.

Vso zimo je bil hrček med daljšimi in krajšimi prebujenji pravi vegetarijanec, zato ga je sedaj preganjal pohlep po mesu. Napotil se je v visoko deteljišče, kjer so se že od nekdaj rade mudile poljske miši. Vohal je sem in tja. Tedaj pa se je nenadoma okrenil na stran, od koder je prihajal nenavaden šum. Zagrabil je trdo, pa je takoj razkačeno stresel z glavo in si brisal smrček ob vlažni detelji. Pomotoma je ugriznil v zlatorumenega hrošča, ki mu je brizgnil nekaj svojega smrdljivega soka naravnost v nos. Hrček je pošteno kihnil in si z belimi tačkami obriral nosnici, pri tem pa hlastno prhal. Slastno je pogolnil debelo gosenico, ki mu je pregnala hroščev smrad.

Obstal je pred mišjo luknjo. Z vso strastjo je pričel kopati, da je prst letela na vse strani. Tedaj pa je zagrabil. Tanko je zacivililo, majhna rožnatordeča, še gola in slepa miška mu je obvise-

la med zobni. S slastjo jo je použil. Še šestkrat je to ponovil in tako do kraja izpraznil mišje gnezdo. Ni se še oddahnil od okusnega prigrizka, ko je že spet napel uhlje, pazljivo prisluhnili, zagrabil, da je še enkrat glasno zacivililo. Tokrat je debela mišja mama izginila v nenasitljivi hrčkov trebušček, ki se je kar vidno napel.

(Konec pride)

Lapuh je cvetel, rjavkasto latje preslice se je pozibavalo v vetru...

Tipka ... (s str. 197)

Ker smo že ravno pri tem: Ali spremenite naslov na emigracijskem uradu, ko se selite? Lahko greste osebno na urad, ali pa izpolnite formular, ki ga dobite na poštah in tudi v moji pisarni, ter ga brez znamke vržete v poštni nabiralnik. Za zamenjanje sprememb naslova ste lahko kaznovani z denarno globo. Res je v tem avstralska oblast do novih kaj potrežljiva in popustljiva, a dolžnost je le dolžnost. Kolikokrat me kliče emigracijski urad in povprašuje po naslovih, ker niti rojaki, ki vlagajo prošnje in nujno pričakujejo odgovor urada, ne spremene naslova. Potem se pa jeze, če odgovora ni.

★ Za naš prihodnji prosvetni sestanek po maši na tretjo nedeljo v juliju mi je naš cerkveni slikar in restavrater Francé Benko obljudil predavanje o svoji stroki, verjetno s sklopičnimi slikami. Če bo kaj več časa, bo pa tudi kak film na sporednu. Vsi vladljivo vabljeni!

★ O svojem prvem obisku tasmanskih Slovencev bom posebej kaj napisal, če bo še čas za to številko. Če ne, pa prihodnjič!

★ "Čisto ste na nas pozabili. Že dve leti vas ni bilo pri nas," je nedavno potožila Slovenka. Začel sem se izgovarjati, da še za nujne obiske primanjkuje časa. No, saj je še kar razumela. Ko so me pred dvema letoma potrebovali, sem bil res štirikrat zapovrstjo v hiši. A bomba zame je bila na koncu pogovora, ko mi je gospa povedala, da so se med tem časom že trikrat preselili. Zapisal sem si novi naslov, v srcu pa sem bil vesel, da sem dve leti "pozabil" nanje. Stokrat bi jih lahko iskal na starem naslovu, pa bi jih več ne našel. Vsak poskus bi bil samo izguba dragocenega časa.

To je BOOMERANG AUSTRALSKIH DOMAČINOV Dobrodošli v Slovenije

NEW SOUTH WALES

Birchgrove. — "Ne kliči vraka!" Neka igra ima tak naslov, kakšen je pa nauk v igri, jaz ne vem, sem že pozabil, samo naslov mi je še v spominu. Zdaj pa povem svoj doživljaj. Ker se na božjo pot najbolj prav gre peš, sem se tako odločil za romanje v Leichhardt na zadnjo nedeljo maja. Vse je šlo po sreči, dokler nisem prišel na mejo Leichhardta in nisem mogel najti Catherine ceste. Ne vem, kako sem zašel, kar izgubil sem se. Pa ni bilo nobenega človeka nikjer, da bi vprašal. Začel sem se jeziti še posebno, ker ni bilo nobenega pravega napisa za ulice, po katerih sem se lovil. Potem sem se na glas vprašal: Za vraka vendar, kje pa sem prav za prav? Tako sem vedel, da ni lepo, ko na božji poti kolnem. Saj navadno rečem "vrabca" namesto vraka, takrat mi je pa ušlo, tako sem bil hud sam nase. Udaril sem se po ustih in šel naprej in iskal napis za ulico. Kar nedenkrat sem ga našel in se je bralo: WRAGGE Street! Kako se to izgovori, vra... pardon: vrabec ve! Kako sem pa jaz bral, si lahko mislite. Obstal sem začuden in sem si rekel: Vidiš, vraka si klical, pa si ga tudi priklidal. Prav čudno sem se počutil, tako čudno, da je vredno to napisati za MISLI, če bo tudi urednik potrdil. Kdor bi rad vedel, kje se mi je to zgodilo, naj kar poišče v Gregory bukvah, kje je ulica WRAGGE. Tja pa nikar ne hodite, se boste zgubili kot sem se jaz. — **Stanko Pivoda.**

Burwood. — Vem, da se boste čudili, ko se oglašem v našem dragem listu, a ne morem drugače. Sem šele 4 mesece v tej novi domovini Avstraliji. Kdo bi bil pred dvema leti mislil, da bom kdaj videla ta novi svet? Iz Križa pri Sežani sva s sijom, še ne starim 18 let, svobodno odpotovala preko morja. Zahvaliti se imava moji hčerki, ki nama je vse potrebno oskrbela za potovanje in bivanje v Avstraliji. Po prihodu v Sydney sem se takoj začela zanimati za Slovence in poleg drugega poizvedovala, kje bi se mogla udeleževati slovenske službe božje. Ko smo se ustavovili, mi je hčerka takoj naročila list MISLI in tako sem se o marsičem poučila. Upam, da ta list čitate po vseh slovenskih domovih. Naj še napišem o slovenskem romanju v Leichhardt na zadnjo nedeljo v maju. Bilo je zelo lepo. Začelo se je s procesijo pod za-

stavo Marije Pomagaj okoli cerkve. Zdela se mi je, da sem nekje na Krasu, in mislim, da so se tudi drugi udeleženci v duhu znašli v svoji rojstni domovini. Ko je procesija zavila v cerkev, nam je naš duhovnik prebral za tisti dan branje iz Šmarje, ki so izšle v Argentini nalašč za emigrante. Nato smo peli litanije Matere božje z različnimi odpevi. Končno je bil blagoslov z Najsvetujejšim P. Bernardom nam je obljubil novo romanje v avgustu v čast Marijinemu Vnezbovzetju. (V nedeljo 14. avgusta v Granville —ur.) Upajmo, da nas bo takrat tudi toliko in še več na romanju. Pokažimo Bogu in Avstraliji, da smo Slovenci tudi v tujini verni kristjanji. S pozdravom — **Ivana Kariž.**

Towradgi, Wollongong. — Resno je obolel Franc Žičkar starejši, splošno čislani in zaradi blagega značaja splošno priljubljeni oče številne družine. Želimo mu skorajšnjega okrevanja in še mnogo srečnih in zadovoljnih let! — **Prijatelj**

"POD LIPO" V MELBOURNU

Jož Kap

TISTO PRVO NEDELJO V MELBOURNU sem za slovensko službo božjo najel taxi in se dal zapeljati — v Richmond. Slaba sreča, sem rekел sam sebi, ko sem spoznal, da nisem na pravem kraju. Sicer je cerkev v Richmondu veličastna, toda jaz sem bil namenjen med Slovence. Ni bilo druge pomoči, obrnil sem se kar na župnika in vprašal, kje ima službo božjo p. Bazilij. Dobra sreča, sem si priznal, župnik mi je pokazal pot do cerkve sv. Ludovika v Burnley. Potem me je prav prijazno potrapljal po rami in rekel: "Good boy!"

Ne vem, če zaslužim pohvalo, da sem "festfant", ko sem pa naslov cerkve s slovensko službo božjo pozabil doma. Napotil sem se po označeni poti proti "naši" cerkvi, ki je baje 10 minut oddaljena od Richmonda. Toda nisem štel minut, kar zapodil sem se, saj sem bil itak že dosti kasen. Kdo bi se mogel takoj prvi dan znajti v tem prostranem Melbournu!

Z nemajhno zamudo sem prišel do cerkvice in se tolažil z mislio: Boš pa drugič bolje vede!

Da, prišel sem do cerkvice, to se pravi, čisto do vrat. Noter pa ne, ker je bil polna — polna! — samih Slovencev. Le nekaj zamudnežev je stalo ob vratih, najbrž meni podobnih. Priključil sem se jim in poslušal slovensko petje, ki se je razlegalo iz cerkve. Tako kot nekdaj doma, čeprav ne iz kupolaste baročne ali gotske hiše božje. Zato pa nič manj pobožno in ubrano. Morda še z večjo mero občutka, ljubezni in hrepenenja...

Petje! Molitev k Bogu, njemu v čast in slavo, pa še v zahvalo. Toda tudi "brezdomcem" v uteho, mir in zadovoljstvo. Vem, da ni lepo med službo božjo obračati pogled od oltarja, toda kaj hočem? Naj mi Bog oprosti. Ko sem že stal tam zunaj, mi je pogled švignil čez ulico, kjer stoje hiše, z majhnim vrtičem od ulice odmaknjene. Tam je na vrtni ograji slonel mož in priluškoval petju. Najbrž ni bil Slovenec, sicer bi se bil približal in prišel med nas. Za hip sem pomislil, kakšno mišljenje ima o ljudeh in njihovem petju, ki ga posluša. Prepričan sem, da ne slabo. Vendar mi ni kazalo, da bi se zadrževal pri takih ugibanjih, skušal sem se zbrati.

Sem pa po maši imel več časa za svoje oči. Nikogar nisem poznal, čeprav sem upal, da me bo iznenadil kak znanec. Odmaknil sem se nekoliko od vrat in opazoval ljudi, ki so prihajali iz cerkve. Koliko jih je, sem pomislil. Ljudje treh generacij in vseh treh spolov — sami Slovenci! Obstajali so in se pozdravljali z nasmehom, vpraševali po delu, po zdravju, povедali si o skrbih in omenjali vreme. Prav tako, kot nekdaj doma pred farno cerkvijo. Vsi ti nepoznani obrazi so mi postali znani, moji bližnji, eno z menoj — rojaki! Slovenci! V svojih srcah so prinesli na ta nad 10 tisoč milj oddaljeni kontinent zaklad, ki ga imenujemo — domovina! Ali naj popravim to trditev? Niso prinesli domovine, ostala je daleč tam, prinesli so pa nekaj, kar je lepše kot domovina, nekaj, kar nima cene — čeprav se lahko proda za Judežev denar — nauke toplo ljubeče domovine matere!

Množica se je pologoma razšla. Ostali so fantje za svoj popoldan. Rad sem se jim pridružil, čeprav jih nisem poznal. Vsi smo čakali p. Bazilija iz zakristije. Končno je prišel, obložen z vskovrstnimi rečmi — od pingpong žogice do magnetofona. Ves nasmejan nas je pozdravil: Kar z menoj, fantje! In že se je začelo sicer skromno, toda prijetno fantovsko popoldne. Šahisti so se pomerili med seboj, ping-pong žogica je poskakovala kot bi hotela dajati takt "Triglavski koračnic", ki je donela iz magnetofonskega traku, slovenske knjige so se zgrnile na mizi in šle iz rok v roke, vonj po kranjskih klobasah se je prav prijetno skladal z narodno pesmijo.

Pogovor je tekel o ljudski slovenski pesmi. Nekateri so hoteli vedeti, če ne bi bilo mogoče od časa do časa slišati narodno pesem iz radijskih sprejemnikov. Toda kdo bi našel vse vrste pogovora? Le to naj rečem: Vse se je sukalo v eni smeri — živet z domačo kulturo in v domačih običajih, kolikor dopušča življenje v tujini. Pater nam je pripomnil: Kje so slovenska dekleta, da jih ni med vami, fantje? Povejte jim, da so enako dobrodošla kot vi. Bi lahko nekoliko zarajali!

Da zaključim: Že kaki dve leti nisem videl toliko Slovencev skupaj na tujih tleh — ljudi, ki jih je ista usoda pognala iz domovine. Niso zapustili domovine iz sovraštva, iz ljubezni so jo zapustili. Pripravljeni so na žrtve, da ohranijo dedičino, ki so jo prinesli s seboj, dedičino slovenskih očetov in mater. Ljudje, ki so se danes zbrali v cerkvi in peli hvalo Gospodu v jeziku, ki jih je z njim obdaroval, rojak, ki je pokazal rojaku svojo sposobnost ob šahovnici, poslušalec domovinskih pesmi, fant iz slovenskih hribov, ki se je tako po domače pogovarjal s slovenskim meščanom — vsak od teh bo tudi znal tuju pokazati obraz nje, ki mu je Domovina: Slovenija onkraj morja!

Tudi naši dedje so se tako zbirali v cerkvi in nato modrovali pod lipo. In prav iz te cerkve in izpod te lipe je zrasel naš jezik in z njim naši narodni običaji. Ta dedičina je bila zaupana nam, čuvali bomo nad njo, čeprav na grudi še malo poznane tujine. S to oblubo v srcah smo se razšli tisto popoldne, ki nam je prehitro minilo. Še se bomo shajali, še bomo ponavljali s pesnikom:

**Bog živi nam deželo,
Bog živi ves slovenski svet!**

Brez pokoja

"Tuje, tuje, tuje",
mi očitajo
v tečajih duri.

Ples zaves,
grototni piš
in drsajoč korak,
kričeče vrane
na železnem krovu
razplamtevajo mi misel,
ki do srži kljuje.
Satanski krohot
vetrov v rumeni zimi
nad menoj piruje.

Pavla Miladinovič

TREBUŠNIK JE AGITIRAL ZA "MISLI"

Piše **Vampec.**

NAJPREJ NUJNO PROSÍM TISTE ROJAKE, ki so doživeli Trebušnikovo agitiranje, da se ne bi nihče izdal. In če bi kdo od njih kaj napisal o tem za MISLI, rotim urednika, da takoj vrže v koš. Pa zakaj tako?

Zato, ker hočem napisati tako, da bodo bralec rekli: Ta se pa zna prav debelo zlagati! Iz skušnje vem, da ljudje rajši berejo izmišljene reči kot resnične. Resnične reči so redko špasne, včasih pa so. Pa kakor hitro ljudje verjamejo, da je bilo res, se jim ne zdi več smešno in — nehajo brati. No, zdaj veste. Naj le mislijo, da sem se zlagal. Bo pa repa zato toliko bolj debela...

Imel sem počitnice — vi druži seveda pravite: holidays — pa sem se odločil, da skočim s svojim avtom na obisk med rojake — v oddaljeno naselbino. Dolgo jih že nisem videl, pa mi je bilo dolgčas po njih. S seboj sem vzel prijatelja Trebušnika. Predsodka nisem mogel, ker ni utegnil in tudi moj avto je preslab za tri... take!

Srečno vsa dospela. Začela sva kar od kraja in povsod so naju lepo sprejeli. Povsod je bila takoj na vrsti pesem: Pijta, jejta, pijta, jejta, pijta, jejta! Saj veste, kako je navada med našimi ljudmi.

"Jejta" je še kar šlo, "pijta" je pa nevarna reč. Jaz sem bil za šoferja, Trebušnik se pa tudi ni hotel vpijaniti, da ne bi v naslednjem hiši začel grdo rogoviliti. Ampak — kako se boš branil, ko ti ljubezni rojak sproti naliva v kozarec, če le nekoliko tekočine odsrebaš?

Ko sva se naložila pred hišo drugega rojaka za tretji obisk, ga je imel Trebušnik že toliko pod kapo, da je zapel:

**"Jaz sem se pa nekaj zmislil
in naredil bom ta špas..."**

Zbal sem ne zanj, da mi bo še kakšno sramoto napravil. Rekel sem mu:

"Ti, pila pa ne bova več."

"Saj prav to sem hotel reči."

Odmostal si je ročno torbo in potegnil iz nje MISLI od junija. Tiste s kravato rdečimi platnicami. Poiskal je neko stran, upognil v dvoje in vtaknil v notranji žep. Potem ni nič več rekel. Le kaj je iztuhtal?

Prišla sva v tretjo hišo in bila spet s hrupnim veseljem sprejeta. Tako je bila na mizi steklenica in kozarci. Trebušnik je pa z roko odmahnil in rekel:

"KOALA!"

Vsi smo ga debelo pogledali, on se je pa čudno modro držal in kozarec z dlanjo pokrival.

Gospodar mu je skušal dlan odmakniti, pa ni pustil. Bolj glasno kot poprej je ponovil:

"KOALA! Tako sem rekel."

Ko smo ga še bolj čudno gledali, je segel v žep in pokazal junijsko številko MISLI na strani 185. In smo brali:

"Koala — jaz ne pijem!"

Bušknili smo v hrupen smeh.

Ker so vsi poznali Oppeltov članek o koalu, smo takoj vedeli, da so naročeni na MISLI. Imeli smo se zelo dobro, midva s Trebušnikom sva pa pridno posnemala — koalo.

Potem sva še ves dan hodila od hiše do hiše in povsod je Trebušnik ponovil svojo igro. Kjer so MISLI poznali, so takoj razumeli, in povsod je bilo smeha na koše.

Prišla sva pa tudi med take, ki so prebrali nalogov v MISLIH, ko jim je Trebušnik pomolil list pod nos, pa niso nič razumeli. Tedaj je Trebušnik vedel, da še nimajo MISLI, pa je brž poagital za nje. Pokazal je še druge zanimive reči v junijski številki in povedal, da list stane samo en funt na leto. Nobeden se ni branil in tako sva tisti dan nabrala pet novih naročnikov. Nabrala, sem zapisal, zakaj tudi jaz sem k Trebušnikovi agitaciji navadno pristavljal svoj piskrček. Trebušniku smo se pa spet smejali, ko je vselej, kadar je dobil funto in je bilo konec zapisovanja, nastavil kozarec in rekel:

"Zdaj je pa koala napravil svojo dolžnost, nalihte mi pol kozarca..."

Ko sva se tisti večer vrnila v mesto in se poslovila, mi je Trebušnik pomahal Koala! za lahko noč, pa ni rekel tako, ampak:

Odgovoril sem mu enako z zamahom roke in odgovoril:

"Koala!"

Tako naju je g. Oppelt naučil za spremembou pozdravljati in — tudi za spremembou — s pametjo hoditi po svetu!

NAROČNIKI, POZOR!

Naročnina potekla

Ni vas malo, ki vam naročnina poteče sredi leta. Takim prihaja julijška številka že "na upanje". Lepo prosimo, ne čakajte na osebne opomine, da nam prihranite čas in nepotrebne izdatke, ko je denar tako drag. Pošljite podaljšanje naročnine čimprej, najbolje še ta mesec.

Je pa tudi takih še precej, ki jim je naročnina potekla že z novim letom, prejemajo list "na upanje" vse te mesece, pa se še niso javili z naročnino za to leto. Nujno prosimo: Čas je!

Novi naročniki

Vsa zaloga MISLI za preteklih šest mesecev nam je pošla. Toliko novih se je priglasilo po novem letu.

Z veseljem bomo tudi nadalje sprejemali nove naročnike, toda mogli jim bomo postreči samo s številkami od julija dalje. **VSI DOBRO-DOŠLI!**

NOVI lahko plačajo samo za šest mesecev (10 šilingov) ali pa do srede leta 1961 (en funt.) Da se laže izognemo pomotam, skušamo uravnavati tako, da naročnina teče prejemnikom MISLI od januarja do januarja, ali pa od junija do junija.

NADALJNJI DAROVI ZA SKLAD

£ 5-0-0: Krompirje vec in čebulček;

£ 3-0-0: Neimenovan;

£ 2-0-0: Alojz Shifrer, Jože Grubiša;

£ 1-0-0: J. Burušek, Stane Plaznik, Stane Krnjaj, Maks Kočar, Franc Baša, Jože Kapušin, Ivan Anton Jurčič, Vlado Tomšič, Tomaz Vuk-

DESETI LETNIK

Kot bi mignil, bo minilo naslednjih šest mesecev in MISLI bodo (če Bog da) nastopile svoj DESETI letnik. To je že nekak majhen JUBILEJ.

Proslavili bi radi ta jubilej tako, da bi naročniki sami kaj napisali o MISLIH. Povejte, kaj so vam MISLI pomenile vsa ta leta, pa tudi, v čem so pomankljive.

Veliko je med naročniki takih, ki imajo list od vsega začetka. Take prosimo, da bi kaj napisali o ustanovitvi našega lista, to se pravi, od njihovega začetka. Posebno zanimivo se bo bralo, če bo kdo opisal svoje sodelovanje pri ustanovitvi MISLI in sploh, kako je prišlo do prve številke in prvega letnika. Prosimo!

Šest mesecev imate časa. Ker vemo, da večina težko prime za pero, bomo na to v teknu naslednjih šest mesecev še opozarjali. Zdi se nam, da ne bomo smeli popolnoma prezreti dejstva, da bo pred nami že DESETI letnik. Kaj se vam zdi?

Money Orders

Če nam pošljete M.O. (to je priznani), prosimo, da daste napisati PADDINGTON, ne — Sydney!

UREDNIŠTVO in UPRAVA.

£0-10-0: Karl Perko, Pavel Cencič, Ferdo Godler, Frank Čadež, Frank Frigula, Vlado Racman, Emil Sfilijo, Slavko Tomšič, Leopold Vuga, Jože Zigmund, H. Zupanič, Rudolf Vitez, Miroslav Colja, Ivan Stanjko, Andrej Pichler, Marjeta Šimonka, Anton Šajn, Stanko Šušteršič, Anton Kracina, Neimenovana, Romeo Hvalica.

DR. J. KOCE,

G.P.O. BOX 670, PERTH, W.A.

Še vedno je za vaše drage doma najlepše in najboljše, za vas pa pa najcenejše: poslati domov darilni paket.

CENIK paketov, ki so carine prosti, kakor tudi paketov s carino, ki pa ni previsoka, boste našli v oktobrskih MISLIH 1959. Sicer nam pa lahko pišete in vam bomo CENIK takoj posebej poslali.

Velika novost! Domov lahko pošljete motorna kolesa, mopede in skuterje tako, da ne plačate nobene carine niti vi kot naročnik niti obdarovanec, ki mu motorno kolo, moped ali skuter pošljete. Le resni interesenti naj zahtevajo cenik in ga bomo takoj poslali.

OBRNITE SE Z ZAUPANJEM NA NAS:

- 1) Ako želite pripeljati zaročenko, sorodnika ali prijatelja iz kateregakoli kraja sveta v Avstralijo. Ravnato tako, ako se želite izseliti iz Avstralije.
- 2) Ako želite naročiti vozne karte za avijone ali ladje za potovanja po celiem svetu.
- 3) Ako želite dobiti točen in pravilen prevod spričeval in vseh dokumentov sploh.
- 4) Ako želite dobiti nasvet glede vseh vprašanj, ki se tičejo vas in vashih sorodnikov tukaj ali v domovini (polnomočja, testamenti itd.)
- 5) Ako želite dobiti odličen slovensko-angleški in angleško-slovenski slovar (besednjak).

Dr. J. K O C E, G.P.O. Box 670, Perth, W.A. (Tel.: 28-2311)

Zastopnik za Vic.: Mr. J. Vah,
2 Kodre St., St. Albans, Vic. Tel. 65-9378

Zastopnik za N.S.W. Mr. R. Olip, 65 Moncur St.,
Woollahra, Sydney, N.S.W. Tel.: FB 4806

SYDNEY! N.S.W. SYDNEY!

Slovenska Karitas vabi na

Drugo Zimsko Zabavo

v SOBOTO 30. julija
(ne v soboto 23. julija!)

CERKVENA DVORANA ST. FRANCIS,
PADDINGTON

Začetek ob 7. zvečer, zaključek 11:30

Dar pri vratih: Moški 10/-, ženske 5/-

ODLIČNA GODBA in POSTREŽBA

Naslednja zabava bo objavljena v avgustovi številki

JUNIJSKE UGANKE REŠENE

1. Križanka

Vodoravno: 1 pivo — 4 Astor — 8 imetak —
10 es — 12 Oton — 13 vz — 14 rak — 16 nl —
bob — 18 Emica — 20 brzo — 21 kota —
Kranj — 23 ata — 24 so — 25 čin — 26 ta —
27 peta — 29 ki — 30 Pamela — 32 novelist.

Navpično: 1 prerekati — 2 vi — 3 Omo —
atol — 5 sen — 6 tk — 7 razbojnik — 9 Etna —
11 samota — 13 voznik — 15 kita — 17 Brač —
ca — 20 br — kotel — 24 seme — 27 pav —
ali — 30 Po — 31 as.

2. Zmejan telegram

Draga mati! Živim daleč od Vas, ne morem osebno voščiti. Vse dobro za Vaš god. Po banki pošiljam deset funtov. Pozdrav od sina Janeza.

3. Uganka v verzih

Razburkano morje

4. Še ena v verzih

Današnji dan